

Univers

Robert A. Heinlein

Robert Anson Heinlein (1907 – 1988) este considerat decanul autorilor de science fiction din Statele Unite ale Americii. A fost probabil cel mai popular și influent autor de sf, stabilind ștachete înalte pentru scriitori și ridicând astfel standardele genului spre calitatea literară recunoscută de toată lumea. Pentru mulți ani, Asimov, Heinlein și Arthur C. Clarke au fost cunoscuți sub numele de „The Big Three of Science Fiction“.

Un scriitor remarcabil, care a abordat o multitudine de teme în scrierile sale, de la libertatea individuală până la militarizare și război inutil. Asta chiar dacă perioada așa numită juvenilă a scrierilor sale a încheiat-o cu celebrul roman Starship Troopers (1959), una din cele mai controversate scrieri ale sale, fiind considerată o ripostă personală la adresa militanților de stânga care îi cereau președintelui Eisenhower să oprească testele nucleare.

Au urmat romane celebre, pietre de hotar în istoria science fiction precum Stranger in a Strange Land (premiul Hugo, 1962), The Moon is a Harsh Mistress (premiul Hugo 1967), I Will Fear No Evil (1970), The Number of the Beast (1980). Ultimele sale romane au fost The Cat Who Walks Through Walls (1985) și To Sail Beyond the Sunset (1987).

Cele peste 30 de romane publicate au fost însoțite de aproape 60 de povestiri, Heinlein fiind recunoscut ca având un talent remarcabil la așa ceva. Toate povestirile sale erau imediat citite de fani, dezbătute la convenții sf și deveneau invariabil extrem de apreciate. De altfel, pentru trei dintre ele a primit așa numitele „Retro Hugo“ premii acordate pentru opere scrise în perioada când premiul Hugo nu se acorda încă. Patru filme, două seriale TV și mai multe seriale radio au avut la bază scrierile lui Heinlein.

Câteva romane celebre ale lui Robert A. Heinlein au fost publicate și în România, însă mult prea puține, comparativ cu operă vastă a celebrului scriitor.

Ca un exercițiu, încercați, în timp ce citiți, să ghiciți anul în care a fost scrisă această năvelă care descrie viața unei colectivități de oameni care trăiesc în cosmos. Chiar dacă ei nu știu acest lucru.

Expediția Proxima Centauri, sponsorizată de Fundația Jordan în anul 2119, a fost prima încercare oficială de a ajunge la cele mai apropiate stele din această galaxie. De ne-am putea imagina măcar, orice soartă nefericită a ei...

Citat din Romantismul astrografiei moderne, de Franklin Buck, publicat de Lux Transcriptions, Ltd., 3.50 cr.

- Un mutant! Ferește-te!

Hugh Hoyland se aruncă jos, fără să piardă nicio clipă. Un proiectil de fier, mare cât un ou, zăngăni lovindu-se de peretele despărțitor chiar deasupra capului său, cu o forță ce promitea să-i spargă țeasta. Viteza cu care s-a ghemuit a făcut să i se ridice picioarele de pe plăcile de pardoseală. Înainte să se așeze încet pe podea, își așază picioarele pe peretele despărțitor din spatele lui și împinse. Asta îl aruncă brusc de-a

lungul pasajului într-un plonjon lung, drept, cu cuțitul scos și pregătit.

Se răsuci în aer, verifică peretele opus atingându-l cu tălpile la colțul pasajului de unde îl atacase mutantul, apoi ateriză ușor în picioare. Cealaltă arteră a pasajului era goală. Cei doi tovarăși ai săi l-au ajuns din urmă, alunecând cu dificultate pe dalele de pardoseală.

- A plecat? întrebă Alan Mahoney.

- Da, încuviință Hoyland. Am zărit-o pentru o clipă, când a trecut prin trapa aceea. Era o femelă, cred. Părea că avea patru picioare.

- Cu două picioare sau patru, nu o s-o mai prindem niciodată, comentă cel de-al treilea bărbat.

- Cine naiba vrea s-o prindă? protestă Mahoney. *Eu*, cel puțin, nu.

- Eu, unul, vreau, zise Hoyland. Pe Jordan, dacă nimerea cu doi inch mai aproape, aş fi fost numai bun pentru Convertizor.

- Nu poate niciunul dintre voi să spună trei cuvinte fără să înjure? îi certă cel de-al treilea. Dacă v-ar auzi Căpitanul? spuse el, în timp ce-și atinse fruntea în semn de respect când aminti de Căpitan.

- Oh, pe Jordan! izbucni Hoyland, nu mai fi așa de înțepat, Mort Tyler. Nu ești încă om de știință. Cred că sunt la fel de devotat ca și tine, nu e nici un păcat de moarte să-ți dai drumul sentimentelor din când în când. Chiar și savanții fac asta. I-am auzit eu.

Tyler a deschis gura să protesteze, apoi s-a răzgândit.

Mahoney l-a atins pe Hoyland pe braț.

- Uite, Hugh, se rugă el, hai să ieșim de aici. N-am mai fost niciodată atât de sus. Sunt irascibil, vreau să mă întorc jos, unde pot să-mi simt greutatea pe picioare.

Hoyland privi rânjind la trapa prin care dispăruse agresorul, în timp ce mâna îi zăbovea pe mânerul cuțitului, apoi se întoarse spre Mahoney:

- OK, puștiule, zise el, oricum e lung drumul până jos.

Se răsuci și se strecură înapoi la trapa pe unde ajunseseră la nivelul la care erau acum, ceilalți doi urmându-l foarte aproape.

Fără să ia în seamă scara pe care urcaseră, intră în spațiul dintre scări și pluti ușor în jos, spre puntea aflată la 15 picioare sub ei. Tyler și Mahoney veneau imediat după el. O altă trapă, situată în diagonală, la câteva picioare de prima, le-a permis accesul spre o punte inferioară. Jos, jos, coborau tot mai jos, trecând de zeci de nivele, tăcute, obscure luminate și misterioase. De fiecare dată, cu cât căderea era puțin mai rapidă, cu atât aterizarea era mai grea. Într-un final, Mahoney protestă.

- Hai să mergem restul drumului, Hugh. Aproape că mi-am rupt picioarele la ultima săritură.

- În regulă. Dar ne va lua mai mult timp. Cât de departe trebuie să ajungem? A ținut cineva socoteala?

- Avem de trecut în jur de 70 de nivele ca să ajungem la fermă, răspunse Tyler.

- De unde știi? întrebă cu suspiciune Mahoney.

- Le-am numărat, idiotule. Și când coboram, am scăzut câte unul pentru fiecare punte.

- Nu cred. Numai un savant poate să socotească în felul acesta. Doar pentru că înveți să citești și să scrii, crezi că știi totul?

Hoyland interveni înainte să degenereze totul într-o gâlceavă.

- Tacă-ți gura, Alan. Poate că știe. Îi merge mintea la astfel de lucruri. În orice caz, par a fi

într-adevăr 70 de punți, gravitația era destul de mică.

- Poate i-ar plăcea să numere lamele cuțitului meu.

- Las-o baltă, îți zic. Duelul e interzis în afara satului. Asta e Regula.

Au continuat deplasarea în liniște, fugind ușor de-a lungul scărilor, până când creșterea în greutate pe care o simțeau cu fiecare nivel i-a forțat să-și încetinească pașii. Deodată, au trecut la un nivel luminat destul de puternic și aflat la o distanță dublă față de punțile de deasupra. Aerul era umed și cald, iar privescarea era ascunsă de vegetație.

- Ei bine, am ajuns în sfârșit jos, zise Hugh. Nu recunosc această fermă; cred că am coborât pe altă parte.

- Uite un fermier, spuse Tyler.

Își puse degetele lui mici la buze și fluieră, apoi strigă:

- Hei, camarade! Unde ne aflăm?

Țăranul îi analiză încet și le indică monosilabic pasajul principal către propriul lor sat.

O plimbare vioaie de o milă și jumătate printr-un tunel larg, moderat de aglomerat - călători, hamali, o căruță rătăcită, un om de știință impunător, legănându-se într-o litieră purtată de patru zdrahoni și precedat de ajutorul său, ca să îi facă loc să treacă prin mulțime - o milă jumătate de plimbare i-a adus la sat, un compartiment spațios de trei nivele înălțime și poate de zece ori mai întins. S-au despărțit și a mers fiecare pe drumul lui, Hugh spre comandamentul din barăile cadeților - tineri burlaci care nu mai locuiau cu părinții. S-a spălat și a mers în compartimentul unchiului său, pentru care lucra ca să-și câștige pâinea. Mătușa lui se uită la el când intră, dar nu spuse nimic.

- Bună, Hugh, zise unchiul. Iar ai fost în expediție?

- Poftă bună, unchiule! Da, am fost.

Unchiul său, un om greoi, sensibil, părea amuzat.

- Unde ai fost și ce ai descoperit?

Mătușa lui Hugh se strecură fără zgomot afară din compartiment și se întoarse cu cina, pe care o așeză în fața lui. El s-a aplecat asupra cinei, fără să-i treacă prin cap să îi mulțumească. Molfăi cu poftă înainte să răspundă:

- Sus. Ne-am urcat aproape de nivelul la care nu ai greutate. Un mutant a încercat să-mi spargă capul.

- O să-ți găsești moartea prin acele pasaje, flăcău, chicoti unchiul său. Ai face bine să fii mai atent la afacerile mele până când voi muri și nu o să-ți mai stau în cale.

Hugh îl privi cu încăpățănare.

- Nu ești curios deloc, unchiule?

- Eu? O, eram destul de curios în tinerețe. Am umblat prin tot coridorul principal până la capăt și înapoi în sat. Chiar prin Sectorul Întunecat am fost, cu mutanții ținându-se scai de mine. Vezi cicatricea asta?

Hugh se uită indiferent la ea. O mai văzuse de multe ori înainte și auzise povestea de sute de ori. El vroia să meargă peste tot, să vadă totul și să descopere esența lucrurilor. Acele nivele superioare – dacă nu se dorea ca oamenii să urce atât de sus, de ce le mai crease Jordan?

Dar nu își dădu în vileag planul și continuă să mănânce. Unchiul său schimbă subiectul:

- Am ocazia să vizitez Martorul. John Black pretinde că îi datorez trei porci. Vrei să vii și tu?

- Nu, nu cred. Stai! Ba cred că voi merge.

- Atunci, grăbește-te!

S-au oprit la barăcile cadeților. Martorul locuia într-un compartiment mic, urât mirositor, chiar vizavi de Comune, unde putea fi găsit cu ușurință de oricine avea nevoie de talentele lui. L-au găsit stând în fața ușii, scobindu-și dinții cu unghia. Ucenicul său, un adolescent cu fața plină de coșuri, cu o privire mioapă, atentă, stătea pe vine în spatele lui.

- Poftă bună! zise unchiul lui Hugh.

- Poftă bună și ție, Edard Hoyland. Ai venit cu treabă sau ca să-i ții de urât unui bătrân ca mine?

- Pentru ambele motive, răspunse cu diplomatie unchiul lui Hugh, apoi îi explică scopul real.

- Păi, spuse Martorul, contractul este destul de clar:

„Black John a livrat zece măsuri de ovăz,

Așteptându-și răsplata printr-o pereche de porci:

Ed și-a adus scroafa să fete porci;

John își ia plata când porcii cresc mari.”

- Cât de mari sunt acum porcii, Edard Hoyland?

- Destul de mari, recunosc unchiul, dar Black pretinde trei în loc de doi.

- Spune-i să se ducă să se-nece. *Martorul a vorbit.*

Apoi răsă pe înfundate.

Cei doi au bârfit câteva minute, iar Edard Hoyland și-a amintit de experiențele lui recente, ca să satisfacă plăcerea fără margini pentru detalii a bătrânului. În timp ce bătrânii vorbeau, Hugh a păstrat decent liniștea. Dar când unchiul său se întoarse să plece, zise:

- Eu mai stau un pic, unchiule.

- Ei, cum vrei! Poftă bună, Martorule.

- Poftă bună, Edard Hoyland.

- Ți-am adus un cadou, Martorule, spuse Hugh, când unchiul său nu mai putea să audă.

- Dă-mi să-l văd.

Hugh a scos un pachet de tutun pe care îl luase din dulapul de la barăci. Martorul l-a primit fără să fie recunoscător și l-a aruncat spre ucenicul lui, care îl luă în stăpânire.

- Hai înăuntru, îl invită Martorul, apoi se adresă ucenicului. Hei, tu, adu-i cadetului un scaun. Acum, băiete, adăugă el în timp ce luau amândoi loc, spune-mi ce ai mai făcut.

Hugh i-a povestit și a fost rugat să repete cu lux de amănunte toate întâmplările din explorările cele mai recente, Martorul plângându-se de incapacitatea lui de a-și aminti exact tot ce văzuse.

- Voi, tinerii, nu aveți nicio capacitate, zise el. Nicio capacitate. Chiar și acel mocofan, arată cu capul spre ucenic, nu are niciuna, deși e de zece ori mai bun decât tine. Îți vine să crezi, nu poate să rețină o mie de versuri pe zi, totuși se așteaptă să îmi ia locul după ce nu voi mai fi. Pe când eu, când eram ucenic, obișnuiam să-mi cânt cântece de mii de versuri până adormeam. Vase sparte, asta sunteți voi.

Hugh nu l-a contrazis, ci a așteptat ca bătrânul să continue, ceea ce a și făcut.

- Ai o întrebare pentru mine, băiete?

- Într-un fel, Martorule.

- Păi, s-auzim. Nu-ți înghiți limba.

- Te-ai urcat vreodată până unde nu este greutate?

- Eu? Bineînțeles că nu! Eu eram Martorul, îmi urmam chemarea. Aveam de învățat versurile tuturor Martorilor de dinaintea mea, nu aveam timp de distracții copilărești.

- Speram să îmi poți spune ce se găsește acolo.

- Păi, asta-i altă treabă. Nu am urcat niciodată, dar am amintirile mai multor cățărători decât vei vedea tu vreodată. Sunt om bătrân. Îl știu pe tatăl tatălui tău și pe bunicul lui. Ce anume vrei să știi?

- Păi ...

Ce anume vroia să știe? Cum putea el să întrebe ceva ce nu era decât o durere chinuitoare din piept? Totuși ...

- Pentru ce sunt toate astea, Martorule? De ce sunt aceste nivele deasupra noastră?

- Ei, cum vine asta? Pe numele lui Jordan, fiule, sunt martor, nu om de știință.

- Păi, mă gândeam că tu trebuie să știi. Îmi pare rău.

- Dar chiar știu. Tu vrei Versurile de la Începuturi.

- Le-am auzit.

- **Ascultă-le din nou.** Toate răspunsurile tale se află acolo, dacă ai înțelepciunea de a le vedea. **Ascultă-mă.** Ba nu, acum ucenicul meu are șansa de a-și etala învățătura. Hei, tu! Versurile de la Începuturi! Și ai grijă la ritm!

Ucenicul își umezi buzele cu limba și începu: „La Început era Jordan, gândind singur la gândurile Sale.

La Început totul era în întuneric, fără formă, mort, iar Omul era necunoscut.

Din singurătate apără o dorință, din dorință apără o viziune,

Din vis se făcu un plan, din plan se făcu hotărârea ...

Mâna lui Jordan s-a ridicat și Vasul s-a născut!

La rând, compartimentele confortabile, rezervoarele de porumb auriu,

Scară și coridor, ușă și dulap, potrivite pentru nevoile celor încă nenăscuți.

El și-a privit munca și a găsit-o plăcută, care să întâmpine o rasă ce urma să apară.

S-a gândit la Om – Omul se întrupă – i-a verificat gândirea și a căutat cheia.

Omul neîmblânzit și-ar face de râs Făuritorul, Omul necondus ar distruge Planul;

Așa că Jordan a făcut Regulile, ordine pentru fiecare om în parte,

Fiecare pentru o cerință și fiecare pentru un post, servind un scop dincolo de puterea lor de înțelegere,

Unii să vorbească și alții să asculte – a sosit ordinul în rândul oamenilor.

El a creat echipajul să muncească la posturile lor, oamenii de știință să ghideze Planul.

Deasupra lor El a creat Căpitanul, l-a făcut judecătorul rasei Omului.

Așa a fost în Epoca de Aur!

Jordan este perfect, tuturor celor mai prețioși de el le lipsește perfecțiunea din faptele lor.

Invidia, Lăcomia și Mândria Spiritului au căutat mințile în care să-și sădească semințele.

Unul a fost cel care le-a dat rod – blestematul Huff, cel dintâi care a păcătuit!

Sfatul său demonic a provocat răzvrătirea, a sădit îndoiala acolo unde nu fusese înainte;

Sângele martirilor a pătat dalele podelelor, Căpitanul lui Jordan a făcut călătoria.

Întunericul a înghițit totul ...”

* * *

Bătrânul îi puse băiatului mâna peste gură.

- Mai încearcă o dată!

- De la început?

- Nu! De unde ai greșit.

Băiatul ezită, apoi își recăpătă ritmul:

„Întunericul a înghițit virtutea, Păcatul a inundat întreaga Navă...”

Vocea băiatului a continuat târănat, strofă după strofă, recitând amplu, dar cu puține detalii, vechea poveste a păcatului, a răzvrătirii și a întunericului. Povestea despre cum a răzbit înțelepciunea și cum trupurile conducătorilor răzvrătiților au hrănit Convertizorul. Despre cum au scăpat câțiva rebeli făcând Călătoria și au trăit ca să dea naștere mutanților. Cum a fost ales un nou Căpitan, după rugi și sacrificii.

Hugh se agita stingherit și dădea din picioare. Nu era nicio îndoială că răspunsurile la întrebările sale erau acolo, din moment ce acestea erau Versurile Sacre, dar nu avea înțelepciunea să le înțeleagă. De ce? Despre ce era vorba? Chiar nu mai exista altceva în viață decât mâncatul, dormitul și la urmă marea Călătoria? Jordan nu dorea ca el să înțeleagă? Atunci, de ce această durere din piept? Foamea asta care a persistat în ciuda poștei de mâncare?

Când își lua masa de după somn, un mesager a venit la ușa compartimentului unchiului său.

- Savantul cere prezența lui Hugh Hoyland, recită el volubil.

Hugh știa că omul de știință la care se referea era Locotenentul Nelson, responsabil cu bunăstarea fizică și spirituală a sectorului de Navă care includea și satul natal al lui Hugh. Își înfulecă restul de mic dejun și se grăbi să-l urmeze pe mesager.

- Cadet Hoyland! fuse anunțat.

Savantul își ridică privirea din propria mâncare și zise:

- Ah, da. Intră, băiete. Ia loc. Ai mâncat?

Hugh spuse că da, dar ochii lui se opriră cu interes asupra fructelor din fața superiorului său. Nelson îi urmări privirea.

- Încearcă aceste smochine. Sunt o nouă mutație genetică. Mi s-au adus de foarte departe. Haide, un bărbat de vârsta ta are întotdeauna loc unde să bage câteva înghițituri în plus.

Hugh acceptă cu multă timiditate. Niciodată nu mai mâncase în prezența unui savant. Acesta s-a lăsat pe spate în fotoliu, și-a șters degetele de cămașă, și-a aranjat barba și a intrat direct în subiect:

- Nu te-am văzut în ultima vreme, fiule. Spune-mi ce ai mai făcut.

Înainte ca Hugh să poată răspunde, el continuă:

- Nu, nu-mi spune, îți voi spune eu ție. În primul rând, ai fost să explorezi, fără prea mult respect față de zonele interzise. Nu este așa?

Hugh scotoci după un răspuns. Dar a fost din nou întrerupt.

- Nu contează. Eu știu, iar tu știi că eu știu. Nu sunt foarte supărat. Dar mi s-a adus la cunoștință faptul că e timpul să te decizi ce vrei să faci în viață. Ai vreun plan?

- Păi, niciunul definitiv, domnule.

- Dar fata aceea, Edris Baxter? Intenționezi să te însori cu ea?

- Ah, nu știu, domnule. Cred că da și tatăl ei la fel, cred. Doar că ...

- Doar că ce?

- Ei, bine, el vrea ca eu să fiu ucenic la ferma lui. Mă gândesc că e o idee bună. Ferma lui împreună cu afacerea unchiului meu reprezintă o proprietate frumoasă.

- Dar tu nu ești sigur?

- Păi, nu știu.

- Corect. Nu ești făcut pentru asta. Am alte planuri. Spune-mi, te-ai întrebat de ce te-am învățat să citești și să scrii? Desigur că da. Dar nu ți-ai dat în vileag planul. Asta e bine. Acum, ascultă-mă. Te știu de când erai mic. Ai mai multă imaginație decât în mod obișnuit, mai multă curiozitate. Și ești un lider înnașcut. Erai diferit încă din fașă. Aveai capul prea mare, în primul rând, iar la inspecția de la nașterea ta, unii au votat să fii dat imediat la Convertizor. Dar eu i-am împiedicat. Vroiam să văd ce o să devii. O viață de țaran nu este ceva care să-ți placă. Tu o să te faci savant.

Bătrânul a făcut o pauză, în timp ce îi studia fața. Hugh a rămas năuc, fără să scoată o vorbă. Nelson continuă:

- O, da. Da, într-adevăr. Pentru un om cu temperamentul tău, există doar două lucruri de făcut: să-l faci custode sau să-l trimiți la Convertizor.

- Vreți să spuneți, domnule, că eu nu am nimic de spus în legătură cu aceasta?

- Dacă vrei să fii atât de direct, da. Să-i lași pe cei străluciți în rândurile Echipajului, înseamnă să semeni erezie. Noi nu putem face asta. S-a întâmplat odată, demult și aproape că a distrus rasa umană. Tu ai ieșit în evidență prin capacitatea ta excepțională; trebuie să fii acum instruit să gândești corect, să fii inițiat în mistere, că poate vei ajunge o forță conservatoare în loc de centru al infecției și sursă de necazuri.

Mesagerul reapăru încărcat cu niște boccele pe care le aruncă pe jos. Hugh se uită la ele, apoi izbucni:

- Păi, astea sunt lucrurile mele!

- Desigur, recunosc Nelson. Eu am trimis după ele. De acum înainte, vei dormi aici. Ne vom întâlni mai târziu și îți vei începe studiile, doar dacă nu ai altă propunere.

- A, nu, domnule. Cred că nu. Trebuie să recunosc faptul că sunt un pic confuz. Presupun ... presupun că asta înseamnă că nu doriți ca eu să mă căsătoresc?

- O, asta era, răspunse Nelson indiferent. Ia-o, dacă vrei, tatăl ei nu poate să protesteze acum. Dar te avertizez că te vei plictisi de ea.

* * *

Hugh Hoyland a devorat cărți antice pe care mentorul său i-a permis să le citească și nu a simțit nicio dorință de a se mai cățăra sau măcar de a ieși din cabina lui Nelson. A simțit de mai multe ori că era pe drumul unui secret deocamdată nedefinit, ca o întrebare, dar deveni apoi mai confuz ca niciodată. Era în mod evident mai greu să ajungi la înțelepciunea unui savant decât crezuse.

Odată, pe când era preocupat de personajele ciudate ale anticilor și încerca să descâlcească retorica și termenii lor nefamiliari, Nelson a intrat în micul compartiment și, așezând părintește o mână pe umărul său, întrebă:

- Cum merge, băiete?

- Păi, destul de bine, domnule, cred, răspunse el, așezând cartea alături. Nu mi-e clar totul, chiar deloc, ca să fiu sincer.

- Asta era de așteptat, zise bătrânul liniștit. Te-am lăsat să te lupți singur la început, ca să poți vedea capcanele în care va cădea înțelepciunea nativă. Multe din aceste lucruri nu pot fi înțelese fără instruire. Ce ai acolo?

Luă cartea și o analiză. Avea înscris pe ea *Fizica Modernă de Bază*.

- Deci? Aceasta este una dintre cele mai valoroase scrieri sacre, totuși un neinițiat nu se poate folosi de ea fără un pic de ajutor. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegi, băiete, este că înaintașii noștri, pentru perfecțiunea lor spirituală, nu priveau lucrurile așa cum o facem noi. Ei erau romantici incurabili, nu raționali, așa cum suntem noi, iar adevărurile pe care ni le-au transmis, deși strict adevărate, erau adesea îmbrăcate în limbaj alegoric. De exemplu, ai ajuns la *Legea Gravitației*?

- Am citit despre ea.

- Ai înțeles-o? Nu, văd că nu.

- Păi, spuse Hugh în apărarea sa, nu părea să însemne nimic. Suna pur și simplu prostește, să mă iertați, domnule.

- Asta ilustrează și punctul meu de vedere. Tu te gândeai la ea în termeni literali, ca la legile care guvernează aparatele electrice din aceeași carte. *Două corpuri se atrag reciproc direct proporțional cu produsul maselor lor și invers proporțional cu pătratul distanței.* Pare o regulă pentru simple fapte fizice, nu-i așa? Totuși, nu e nimic de genul ăsta; era modul poetic pe care îl aveau cei bătrâni de a exprima legea de proximitate care guvernează sentimentul de iubire. Corpurile la care se face referire sunt corpurile umane, masa reprezintă capacitatea lor de a iubi. Tinerii au o mai mare capacitate pentru iubire decât bătrânii; când sunt aruncați împreună, ei se îndrăgostesc, iar când sunt despărțiți, le trece curând. *Ochii care nu se văd se uită.* Este foarte simplu. Dar tu căutai un sens mai adânc pentru asta.

Hugh rânji.

- Nu m-am gândit niciodată să privesc lucrurile așa. Văd că voi avea nevoie de mult ajutor.

- Mai este și altceva care te deranjează acum?

- Ei, bine, da, multe lucruri, deși probabil nu pot să mi le amintesc pe nepregătite. Un lucru vreau: spune-mi, Tată, pot fi mutații considerați oameni?

- Văd că apleci urechea la zvonuri. Răspunsul la această întrebare este și da și nu. E adevărat că mutații se trăgeau odinioară din oameni, dar ei nu mai fac parte acum din Echipaj, nu mai pot fi acum considerați membri ai rasei umane, pentru că ei au disprețuit Legea lui Jordan. ăsta e un subiect amplu, continuă el, punându-se pe discutat. Se pune chiar întrebarea legată de sensul inițial al cuvântului *mutant*. Desigur că ei numără printre strămoșii lor și răzvrătiții care au scăpat de la moarte în timpul rebeliunii. Dar au de asemenea în sângele lor sângele multor mutați născuți în epoca întunericului. Înțelegi, bineînțeles, că în perioada aceea regula noastră înțeleaptă actuală de a inspecta fiecare nou-născut pentru semnul păcatului și întoarcerea la Convertizor a oricui era găsit mutant nu era aplicată. Există lucruri ciudate și oribile care se târăsc prin coridoarele întunecate și care stau la pândă la nivelele părăsite.

Hugh se gândi o clipă la asta, apoi întrebă:

- De ce mutațiile mai apar încă la noi, oamenii?

- E simplu. Sămânța păcatului este încă în noi. Din când în când, se arată, se încarnează. Distrugând acei monștri, noi ajutăm la purificarea

rezervelor și astfel aducem mai aproape punctul culminant al Planului lui Jordan, sfârșitul Călătoriei la casa noastră sfântă, Îndepărtatul Centaurus.

Sprânceană lui Hoyland se încruntă din nou.

- ăsta e un alt lucru pe care nu îl înțeleg. Multe din aceste scrieri antice vorbesc despre Călătorie ca și cum ar fi o *deplasare* reală, o plimbare-undeva, ca și cum Nava însăși nu e decât un cărucior. Cum se poate asta?

Nelson chicoti.

- Cum se poate, într-adevăr? Cum se poate deplasa ceea ce este decorul pe care totul se mișcă? Răspunsul, desigur, este simplu. Iarăși ai luat limbajul alegoric drept folosirea obișnuită a vocabularului zilnic. Bineînțeles, Nava este solidă, de nemișcat din punct de vedere fizic. Cum se poate mișca întregul univers? Totuși, se mișcă, din punct de vedere spiritual. Cu fiecare act corect, noi ne apropiem de destinația sublimă a Planului lui Jordan.

Hugh încuviință din cap.

- Cred că înțeleg.

- Sigur, ne putem imagina ca Jordan să fi făcut lumea sub o altă formă decât Nava, dacă asta s-ar fi potrivit cu scopul Său. Când oamenii erau mai tineri și mai poetici, oamenii sfinți s-au întrecut în inventarea lumilor imaginare pe care Jordan le-ar fi putut crea. O școală a inventat o întreagă mitologie a unei lumi cu susul în jos, cu spații nesfârșite, goale, cu excepția unor puncte de lumină și monștri mitologici fără trup. Ei au numit-o lume cerească sau rai, ca și cum ar contrasta cu realitatea solidă a Navei. Păreau să nu obosească niciodată cu aceste speculații, inventând detalii, realizând imagini cu ceea ce credeau ei că este. Mă gândesc că au făcut asta pentru marea glorie a lui Jordan, și cine spune că El a considerat visele lor inacceptabile? Dar în epoca modernă, noi avem o treabă mai serioasă de făcut.

Hugh nu era interesat de astronomie. Chiar și mintea sa reușise să vadă în extravaganța ei sălbatică o intenție neliterală. Se întoarse la problemele aflate la îndemână.

- Din moment ce mutații sunt sămânța păcatului, de ce nu facem niciun efort să îi desființăm? Nu ar fi acesta un act care ar accelera Planul?

Bătrânul medită puțin înainte de a răspunde:

- Este o întrebare foarte bună și merită un răspuns direct. Pentru că tu vei deveni savant, trebuie să știi răspunsul. Uite care e treaba: există o anumită limită pentru numărul de membri ai Echipajului pe care Nava îi poate susține. Dacă numărul nostru crește fără limită, va veni o vreme când nu va mai fi hrană pentru toți. Nu e mai bine

ca unii să moară în răfuiele cu mutanții decât să ne înmulțim atât de mult încât să ne omorâm între noi pentru mâncare? Căile lui Jordan sunt de nepătruns. Chiar și mutanții au un rol în Planul Lui.

Părea justificat, dar Hugh nu era prea sigur.

Când Hugh a fost transferat în serviciu activ, ca savant junior la operarea funcțiilor Navei, a descoperit că erau și alte păreri. Așa cum se obișnuia, a servit o perioadă la Convertizor. Munca nu era apăsătoare; trebuia în principal să verifice deșeurile aduse de către hamalii din fiecare sat, să țină socoteala contribuțiilor, și să se asigure că nu s-a introdus metal în buncăr, în prima etapă. Dar, prin această muncă a intrat în contact cu Bill Ertz, Inginerul Șef Adjunct, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el.

Au discutat împreună ce aflase de la Nelson și a fost șocat de atitudinea lui Ertz.

- Să-ți intre în cap, puștiule, i-a spus Ertz. Asta e o muncă practică pentru oameni practici. Uită de prostiile alea romantice. Planul lui Jordan! Chestia asta e bună să ții țărani în liniște și la locul lor, dar să nu crezi o iotă. Nu există niciun Plan, altul decât propriile noastre planuri de a avea grijă de noi înșine. Nava trebuie să aibă lumină și căldură și energie pentru gătit și irigații. Echipajul nu se poate descurca fără aceste lucruri, ceea ce ne face pe noi șefii Echipajului.

- În ceea ce privește toleranța asta față de mutanți, continuă el, vei vedea niște schimbări! Ține-ți gura închisă și fii de partea noastră.

Avea impresia că se aștepta de la el să mențină loialitatea de bază față de grupul de tineri. Ei reprezentau o organizație bine încheagată din cadrul altei organizații și era formată din bărbați practici, lucizi, care lucrau la îmbunătățirea condițiilor de pe Navă, așa cum le vedeau ei. Erau bine închegați, deoarece un ucenic ce nu reușea să vadă lucrurile așa cum le vedeau ei nu rezista mult. Fie nu reușea să se ridice la nivelul așteptat și se întorcea curând în rândurile țăranilor, fie, cel mai probabil, suferea o nenorocire și sfârșea în Convertizor.

Iar Hoyland a început să vadă că ei aveau dreptate.

Erau realiști. Nava era navă. Era un fapt, fără să necesite nicio explicație. Iar referitor la Jordan, cine L-a văzut sau I-a vorbit vreodată? Care era Planul Lui? Scopul vieții era să fie trăită. S-a născut un om, și-a trăit viața, apoi s-a dus la Convertizor. Era foarte simplu, fără niciun mister, nicio Călătorie sublimă și niciun Centaurus. Aceste povești romantice erau simple aiureli din copilăria oamenilor, înainte ca ei să câștige înțelegerea și curajul de a privi deschis lucrurile.

A încetat să-și mai bată capul cu astronomia și fizica mistică și toată acea mitologie pe care fusese învățat să o slăvească. Era amuzat, mai mult sau mai puțin, de Versurile de la Începuturi și de toate poveștile vechi despre Pământ – ce o fi fost și „Pământul” asta – dar acum își dădea seama că astfel de lucruri pot fi luate în serios doar de copii și neghiobi.

În plus, era treabă de făcut. Bărbații mai tineri, în timp ce păstrau autoritatea celor mai bătrâni, aveau propriile planuri, primul fiind exterminarea sistematică a mutanților. În afară de asta, intențiile lor erau încă nefinalizate, dar contemplau folosirea completă a resurselor Navei, inclusiv ale nivelelor superioare. Tinerii puteau să înainteze cu planurile lor fără a avea un conflict deschis cu cei în vârstă, pentru că bătrânilor savanți pur și simplu nu le păsa de rutina de pe Navă. Căpitanul actual se îngărase atât de mult încât de abia ieșea din cabina sa; ajutorul lui, unul dintre cei tineri, se ocupa de treburi în locul lui.

Hoyland nu a dat ochii cu Inginerul Șef decât o dată, când și-a făcut apariția la o ceremonie pur religioasă de încadrare a personalului stațiilor.

Proiectul de eliminare a mutanților necesita ca recunoașterea nivelelor superioare să fie făcută sistematic. Într-o astfel de explorare preliminară, Hugh Hoyland a fost iarăși încolțit de un mutant. Acesta era mai precis la aruncarea cu praștia. Însoțitorii lui Hoyland, forțați să se retragă, pentru că erau depășiți ca număr, l-au lăsat să moară.

* * *

Joe-Jim Gregory juca dame singur. Era o vreme când jucau împreună cărți, dar Joe, capul din dreapta, îl suspecta pe Jim, membrul din stânga al echipei, că trișa. S-au ciondănit în legătură cu acest aspect, apoi au renunțat, pentru că amândoi au învățat repede în cariera lor împreună că două capete pe o singură pereche de umeri trebuie să găsească neapărat modalități de înțelegere.

Jocul de dame era mai bun. Puteau vedea amândoi tabla, iar neînțelegerile erau imposibile.

Jocul a fost întrerupt de o puternică bătaie metalică în ușa compartimentului. Joe-Jim a scos din teacă cuțitul și l-a mângâiat, pregătit să îl folosească.

- Intră, urlă Jim.

Ușa s-a deschis, cel care ciocănisese a intrat cu spatele în cameră – singurul mod sigur, după cum știa toată lumea, de a intra în prezența lui Joe-Jim. Noul venit era bondoc și puternic, nu avea mai mult de patru picioare înălțime. Pe umăr îi atârna

trupul moale al unui om, pe care îl sprijinea cu o mână.

- Joe-Jim puse cuțitul înapoi în teacă.

- Pune-l jos, Bobo, ordonă Jim.

- Și închide ușa, adăugă Joe. Ce avem noi aici?

Era un tânăr, aparent mort, deși nu se vedea nicio rană. Bobo îi mângâie o coapsă.

- Îl mâncăm? întrebă plin de speranță, în timp ce saliva i se prelingea din gura căscată.

- Poate, îl domoli Jim. L-ai omorât?

Bobo scutură din capul lui sub-dimensionat.

- Bun Bobo, spuse Joe. Unde l-ai lovit?

- Bobo lovit *acolo*.

Microcefalicul a întins degetul mare spre corpul leșinat în zona dintre ombilic și stern.

- Ai țintit bine, continuă Joe. Nici noi nu ne puteam descurca mai bine cu cuțitul.

- Bobo bine țintit, zise piticul cu amabilitate. Vrei să vezi? îi invită el să-i privească praștia.

- Taci, zise Joe, fără răutate. Nu, nu vrem să vedem; vrem să-l facem să vorbească.

- Bobo face, încuviință cel scund și începu cu brutalitate să-și realizeze scopul.

Joe-Jim l-a dat deoparte și a aplicat alte metode dureroase, dar considerabil mai puțin drastice decât acelea ale piticului. Tânărul tresări și deschise ochii.

- Îl mâncăm? întrebă din nou Bobo.

- Nu, zise Joe. Când ai mâncat ultima dată? se interesă Jim.

Bobo dădu din cap și își frecă stomacul, arătând prin semne că trecuse foarte mult timp, prea mult. Joe-Jim s-a dus la un dulap, l-a deschis și a scos o halcă de carne pe care o ținea sus. Jim a mirosit-o și Joe și-a tras capul într-o parte, strâmbând din nas. Joe-Jim a aruncat carnea lui Bobo, iar el a înșfăcat-o bucuros din zbor.

- Acum ieși afară, ordonă Jim.

Bobo o luă din loc și închise ușa după el. Joe-Jim s-a întors către captiv și îl lovi cu piciorul.

- Vorbește, zise Jim. Cine ești?

Tânărul tremura, și-a pus o mână pe cap, apoi, deodată părea că se concentrează asupra împrejurimilor, deoarece se ridică în picioare, mișcându-se ciudat din cauza condițiilor de imponderabilitate de la acest nivel și se întinse după cuțit.

Nu era la cureaua lui.

Joe-Jim își scoase propriul cuțit și îl agită amenințător.

- Poartă-te frumos și nu vei avea de suferit. Cum ți se spune?

Tânărul își umezi buzele, iar ochii cercetau grăbiți camera.

- Vorbește, spuse Joe.

- De ce îți bați capul cu el? întrebă Jim. Aș zice că e bun doar pentru carne. Mai bine îl chemi pe Bobo înapoi.

- Nu e nicio grabă răspunse Joe. Vreau să vorbesc cu el. Cum te cheamă?

Prizonierul privi din nou cuțitul și murmură:

- Hugh Hoyland.

- Asta nu ne spune prea multe, comentă Jim. Cu ce te ocupi? Din ce sat vii? Și ce cauți în țara mutanților?

Dar, de data aceasta, Hoyland era morocănos. Chiar și împunsătura cuțitului în coaste îl făcu doar să își muște buzele.

- Of, exclamă Joe, nu e decât un țăran prost. Să scăpăm de el.

- Să-l terminăm?

- Nu. Nu acum. Închide-l.

Joe-Jim a deschis ușa unui mic compartiment lateral și l-a forțat cu cuțitul pe Hugh să intre. Apoi a închis și a încuiat ușa și s-a întors la jocul lui.

- Tu muți, Jim.

Era întuneric în compartimentul în care fusese încuiat Hugh. Curând a realizat prin pipăire că pereții din oțel lucios erau în întregime netezi, mai puțin ușa solidă, cu încuietorile fixate. Se așeză deodată pe pardoseală și începu să mediteze.

Avu timp din belșug, timp să doarmă și să se trezească de mai multe ori. Avu timp să i se facă foarte foame și foarte, foarte sete.

Când lui Joe-Jim de alături îi creșu interesul față de prizonier suficient de mult încât să deschidă ușa celulei, Hoyland nu a dorit să iasă imediat în evidență. Plănuiise de multe ori ce va face când se va deschide ușa, iar această șansă s-a ivit, dar când a sosit clipa, era prea slăbit, aproape în stare de comă. Joe-Jim l-a târât afară din cameră.

Zgomotul l-a trezit la o stare de conștiență parțială. S-a ridicat și s-a uitat în jurul său.

- Ești gata să vorbești? întrebă Jim.

Hoyland deschise gura, dar nu scoase o vorbă.

- Nu vezi că e prea uscat ca să vorbească? zise Joe către geamănul său. Apoi se adresă lui Hugh:

- Vrei să vorbești dacă îți dăm niște apă?

Hoyland se uita năuc și încuviință.

Joe-Jim se întoarse după o clipă cu o carafă cu apă. Hugh a băut cu nesaț, s-a oprit, părea că leșină. Joe-Jim i-a luat carafa.

- Deocamdată e destul, zise Joe. Vorbește-ne despre tine.

Iar Hugh a început să vorbească. Cu detalii, fiind îndemnat doar din când în când.

* * *

Hugh a acceptat condiția *de facto* de sclav fără să opună cu adevărat rezistență și fără părere de rău. Cuvântul *sclav* nu exista în vocabularul lui, dar condiția era o banalitate conformă cu tot ce a știut el vreodată. Întotdeauna au existat cei care dădeau ordine și cei care le îndeplineau – nu își putea imagina nicio altă condiție, niciun alt fel de organizare socială. Era un fapt al naturii.

Deși, în mod natural, s-a gândit la evadare.

Gânditul la asta era tot ce putea să facă. Joe-Jim i-a ghicit gândurile și a adus problema în discuție. Joe i-a spus:

- Să nu-ți vină idei, tinere. Fără un cuțit nu poți să te depărtezi nici trei nivele în partea asta a Navei. Dacă ai reuși să furi un cuțit de la mine, tot nu ai ajunge până jos. În plus, mai este și Bobo.

Hugh a așteptat un moment, apoi a întrebat:

- Bobo?

Jim rânji și răspunse:

- Noi i-am spus lui Bobo că ești al lui ca să te măcelărească, dacă dorește, în caz că îți scoți capul afară din compartiment fără noi. Acum doarme lângă ușă și își petrece mult timp acolo.

- Așa era corect, spuse Joe. A fost dezamăgit când ne-am decis să te păstrăm.

- Spune, a sugerat Jim, întorcându-și capul către fratele său, ce ai zice să ne distrăm puțin?

Apoi se întoarse către Hugh:

- Poți să arunci cu cuțitul?

- Desigur, răspunse Hugh.

- Să te vedem. Aici.

Joe-Jim i-a dat cuțitul lor. Hugh l-a luat și l-a cântărit în mână să-i simtă greutatea.

- Încearcă la semnul meu.

Joe-Jim a fixat o țintă de plastic la capătul celălalt al camerei, opus față de scaunul lui preferat, de pe care era obișnuit să exerseze el însuși. Hugh a ochit ținta și, cu o mișcare a brațului prea rapidă ca să o poți urmări, a dat drumul cuțitului. A folosit lovitura cu degetul mare pe lamă și cu celelalte degete împreunate. Lama vibră în țintă, foarte bine centrată în zona roasă ce marca cele mai bune eforturi ale lui Joe-Jim.

- Bun băiat! aprobă Joe. La ce te gândești, Jim?

- Hai să-i dăm cuțitul și să vedem cât de departe poate ajunge.

- Nu, zise Joe, nu sunt de acord.

- De ce?

- Dacă câștigă Bobo, noi rămânem fără un servitor. Dacă Hugh câștigă, pierdem și pe Bobo și pe el. E o risipă.

- Ei, bine, dacă insiști.

- Insist. Hugh, adu cuțitul.

Hugh se conformă. Nu i-a trecut prin cap să întoarcă cuțitul împotriva lui Joe-Jim. Stăpânul era stăpân. Nu era doar pur și simplu împotriva bunelor moravuri ca un servitor să atace stăpânul, ci și o idee atât de sălbatică, încât nu s-a gândit la așa ceva nicio clipă.

* * *

Hugh se aștepta ca Joe-Jim să fie impresionat de pregătirea sa de savant. Dar nu a fost așa. Lui Joe-Jim, în special lui Jim, îi plăcea enorm să contrazică. În scurt timp, l-au secat de puteri pe Hugh și l-au aruncat la o parte. Hoyland se simțea umilit. La urma urmei, nu era el savantul? Nu știa el să citească și să scrie?

- Taci din gură, i-a spus Jim. E simplu să citești. Eu știam să citesc înainte să se nască tatăl tău. Crezi că ești primul savant care m-a servit pe mine? Savanți! O adunătură de ignoranți!

Într-o încercare de a-și restabili orgoliul său intelectual, Hugh a expus teoriile savanților mai tineri, realitatea strictă, realismul care respingea toate interpretările religioase și lua Nava așa cum era. El se aștepta ca Joe-Jim să aprobe un astfel de punct de vedere; părea să se potrivească cu temperamentele lor.

Dar ei i-au râs în față.

- Sincer, insistă Jim, după ce încetă zgomotul, voi cei tineri sunteți atât de idioți? Păi sunteți mai răi decât bătrânii.

- Dar tu tocmai ai spus, protestă Hugh, că toate noțiunile noastre religioase acceptate nu sunt decât baliverne. Asta cred prietenii mei. Ei vor să arunce la gunoi toate prostiile acelea vechi.

Joe a început să vorbească; Jim îl întrerupse.

- De ce îți bați capul cu el, Joe? Nu are niciun rost.

- Nu, nu are. Mă amuză. El e primul cu care am vorbit de nu mai știu când și nu a avut nicio șansă de a vedea adevărul. Vreau să văd dacă are capul pe umeri sau e doar un loc de care să își agațe urechile.

- OK, încuviință Jim, dar păstrează liniștea. Eu am să trag un pui de somn.

Capul din stânga a închis ochii și a început imediat să sforăie. Joe și cu Hugh și-au continuat discuția în șoaptă.

- Problema cu voi, tinerii, spuse Joe, este că, dacă nu pricepeți un lucru imediat, credeți că nu poate fi adevărat. Treaba cu bătrânii voștri este că, orice nu înțeleg, reinterpretează ca să se înțeleagă altceva și apoi cred că au priceput. Niciunul

dintre voi nu a încercat să creadă vorbele clare, așa cum sunt scrise și apoi să încerce să le înțeleagă pe această bază. O, nu, voi toți sunteți prea deștepti pentru asta – dacă nu pricepeți imediat, atunci nu e așa – trebuie să însemne ceva cu totul diferit.

- Ce vrei să spui? întrebă cu suspiciune Hugh.

- Păi, Călătoria, de exemplu. Ce înseamnă ea pentru tine?

- După mintea mea, nu înseamnă nimic. E doar o prostie care să-i impresioneze pe țărani.

- Dar care este sensul ei acceptat?

- Ei, bine - e locul în care mergi după ce mori - sau mai degrabă, ce faci. Faci Călătoria spre Centaurus.

- Și ce-i Centaurus?

- Este – ai grijă, îți dau doar răspunsurile ortodoxe; nu prea cred în chestiile astea – este locul unde ajungi după ce ai făcut Călătoria, un loc unde toți sunt fericiți și este mâncare din belșug.

Joe râse zgomotos. Jim își întrerupse ritmul de sforăit, deschise un ochi și își reluă mormăind somnul.

- Exact asta vreau să spun, continuă Joe în șoptă. Nu îți folosești capul. Te-ai gândit vreodată că această Călătorie este doar ceea ce spun vechile cărți că este – Nava și tot Echipajul mergând undeva, deplasându-se?

Hoyland se gândea la asta.

- Doar nu vrei să spui că trebuie să te iau în serios. E imposibil, din punct de vedere fizic. Nava nu poate merge nicăieri. Este deja peste tot. Se poate face o călătorie prin ea, dar Călătoria trebuie să aibă un sens spiritual, dacă ar avea vreunul.

Joe l-a invocat pe Jordan ca să-l susțină.

- Ascultă, zise el, să-ți intre asta în capul tău mare. Imaginează-ți un loc mai mare decât Nava, mult mai mare, cu Nava mișcându-se în el. Ai priceput?

Hugh se străduia. Se străduia din greu. Scutură din cap.

- Nu are nicio noimă, spuse el. Nu poate exista ceva mai mare. Nu ar exista loc pentru așa ceva.

- Of, la naiba! Ascultă, în afara Navei, acum ai înțeles? Drept în jos, după toate nivelele în orice direcție. Pustietate. M-ai înțeles?

- Dar nu este nimic sub cel mai de jos nivel. De aceea e cel mai de jos.

- Uite! Dacă ai lua un cuțit și ai începe să sapi o groapă în podeaua celui mai de jos nivel, unde ai ajunge?

- Dar nu se poate. Este prea tare.

- Să presupunem că se poate și că ai făcut o gaură. Unde ar da acea groapă? Imaginează-ți.

Hugh a închis ochii și a încercat să-și imagineze cum sapă o groapă în nivelul de jos. Săpa – de parcă ar fi fost moale – moale ca brânza.

A început să aibă o licărire a unei posibilități, o posibilitate care era instabilă, tremurătoare. El cădea și cădea într-o groapă săpată de el și care nu avea niciun nivel sub ea. A deschis ochii foarte repede.

- Este îngrozitor! strigă el. Nu cred așa ceva.

Joe-Jim se ridică.

- O să te fac eu să crezi, mormăi el, chiar de-ai să-ți rup gâtul pentru asta.

S-a îndreptat către ușa exterioară și a deschis-o.

- Bobo! urlă el. Bobo!

Deodată, capul lui Jim se ridică.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Îl ducem pe Hugh la nivelul de imponderabilitate.

- Pentru ce?

- Ca să-i băgăm mințile în capul ăla prost.

- Altă dată.

- Nu, vreau acum.

- Bine, bine. Nu e nevoie să te ambalezi. Oricum m-am trezit.

* * *

Joe-Jim Gregory era aproape la fel de unic în ceea ce privește abilitatea lui, sau a lor, mentală, precum și construcția corporală. Sub nicio formă, nu ar fi fost o personalitate dominantă; era inevitabil, printre atâți mutanți, ca el să îi agreseze, să le dea ordine, să se bazeze pe serviciile lor. Dacă ar fi avut dorința de putere, e de la sine înțeles că ar fi putut organiza mutanții să lupte și să înfrângă Echipajul.

Dar îi lipsea așa ceva. După temperament, era un intelectual, un observator. Era interesat de *cum* și de *de ce*, iar dorința lui de a acționa era satisfăcută doar de confort și comoditate.

Să se fi născut el drept doi gemeni normali printre cei din Echipaj, probabil ar fi fost ghidat spre ceva savant ca cel mai ușor și mai satisfăcător răspuns la problema vieții și astfel s-ar fi distrat cu conversația și administrarea. Îi lipsea tovarășia mentală și petrecuse timp de trei generații citind și recitind cărți furate de cirații săi, special pentru el.

Cele două jumătăți ale persoanei sale duale se contraziceau și discutau despre ceea ce citiseră și aproape inevitabil ajungeau la o teorie coerentă a istoriei și lumii fizice – cu o singură excepție, conceptul de ficțiune le era în întregime străin; tratau romanele care fuseseră aduse pentru expe-

diția lui Jordan exact în același fel în care tratau manualele și îndrumarele.

Aceasta a dus la marea lor divergență de opinie. Jim îl considera pe Allan Quartermain drept cel mai grozav om care a trăit vreodată; Joe îl aprecia pe John Henry.

Amândurora le plăcea extrem de mult poezia; puteau recita pagină după pagină din Kipling și le plăcea aproape la fel de mult și Rhysling, *cântărețul orb al spațiului*.

Bobo s-a întors. Joe-Jim l-a arătat cu degetul pe Hugh.

- Uite, zise Joe, iese afară.

- Acum? întrebă Bobo fericit și rânji slugarnic.

- Tu și cu stomacul tău! răspunse Joe, bătând cu încheieturile degetelor darabana pe scăfărlia lui. Nu, nu îl mănânci. Tu și cu el – frați de sânge. Ai priceput?

- Nu mănânc?

- Nu. Luptă pentru el. El luptă pentru tine.

Piticul a ridicat din umeri în fața inevitabilului.

- Bine. Frați de sânge. Bobo știe.

- În regulă. Acum mergem sus în locul unde toți plutesc. Tu ia-o înainte și fă loc.

Au urcat câte unul, piticul alergând înainte, Hoyland în urma lui, Joe-Jim încheind șirul, Joe cu ochii ațintiți în față, Jim păzind spatele cu capul întors peste umăr.

Cu cât urcau mai sus, greutatea le dispărea imperceptibil, cu fiecare punte succesivă. Într-un final, au intrat la un nivel după care nu se mai putea înainta, neavând nicio deschidere deasupra lor. Puntea se curba ușor, demonstrând că ade-vărata formă a spațiului era un cilindru gigantic, dar, deasupra capului, o întindere metalică cu o curbă similară obstrucționa vederea și te împiedica să vezi dacă puntea se curba cu ade-vărat în interior.

Nu existau pereți despărțitori propriu-ziși; stâlpi mari de susținere, atât de imenși încât dădeau impresia de exces, de putere inutilă, se înălțau despărțind puntea în mod regulat.

Greutatea era acum imperceptibilă. Dacă cineva rămânea liniștit într-un loc, restul infim de greutate ar aduce corpul într-o plutire ușoară până jos, dar *sus* și *jos* erau termeni cărora le lipsea sensul. Lui Hugh nu îi plăcea; îl făcea să înghită cu noduri, dar Bobo părea încântat și obișnuit cu această senzație. Se mișca prin aer ca un pește.

Joe-Jim a fixat o direcție paralelă cu axa comună a cilindrilor exteriori și interiori, urmând un coridor format de stâlpi. Erau prinse balustrade de-a lungul coridorului și se ținea de balustradă ca un păianjen de firul lui. Acceleră

mult, iar Hugh se chinuia să țină pasul. Cu timpul, reuși să urce ușor, fără efort, întâmpinând doar rezistența aerului, și atingerea întâmplătoare a degetelor sau a mâinii de podea. Dar era mult prea preocupat ca să spună cât de mult merseseră înainte de a se opri. Mile întregi, credea, dar nu era sigur.

Când s-au oprit, a fost din cauză că pasajul se terminase. Un perete despărțitor solid, ce se întindea în stânga și în dreapta, le bloca drumul. Joe-Jim se deplasă de-a lungul lui spre dreapta, cercetând.

A găsit ce căuta, o ușă închisă, de mărimea unui om, care se făcea remarcată doar printr-o crăpătură ce îi scotea în evidență conturul și un desen geometric pe suprafața ei. Joe-Jim l-a studiat și s-a scărpinat în capul din dreapta. Cele două capete șușotiră preț de câteva clipe. Joe-Jim își ridică mâna cu un gest ciudat.

- Nu, nu! zise Jim.

Joe-Jim s-au uitat unul la altul.

- Cum vine asta? spuse Joe.

Au început să vorbească în șoaptă din nou, Joe scutură din cap, iar Joe-Jim ridică iarăși mâna.

Urmări desenul de pe ușă fără să-l atingă, mișcându-și arătătorul prin aer la poate patru inch distanță de suprafața ușii. Succesiunea în care el își mișca degetul deasupra liniilor desenului părea simplă, dar cu siguranță nu evidentă.

După ce a terminat, a lovit cu palma peretele adiacent, s-a îndepărtat de ușă și a așteptat.

Un moment mai târziu, se simțea o adiere ușoară, aproape surdă; ușa s-a mișcat în exterior poate șase inch, apoi s-a oprit. Joe-Jim părea nedumerit. Și-a introdus mâinile cu grijă în despărțitură și a tras. Nu s-a întâmplat nimic. I-a strigat lui Bobo:

- Deschide-o!

Bobo a analizat situația, încruntându-și fruntea care se încreți până în creștet. Apoi a împins cu piciorul în perete și a apucat ușa cu o mână. A prins apoi ușa cu ambele mâini, și-a fixat ferm picioarele, s-a arcuit și a tras.

Și-a ținut respirația, avea pieptul rigid, spatele îndoit, iar transpirația începuse să apară din cauza efortului. Îi ieșeau în evidență venele de la gât, făcându-i capul să arate ca o piramidă diformă. Hugh putea să-i audă încheieturile trosnind. Era ușor de crezut că o să se omoare în încercarea lui, fiind prea idiot ca să renunțe.

Dar ușa cedă deodată, cu o tânguire de metal ce se îndoaie. Pentru că ușa, în deplasarea ei, scăpă din degetele lui Bobo, tensiunea eliberată pe neașteptate în picioarele lui îl aruncă departe de

perete; plonjă în josul pasajului, căutând ceva de care să se țină. Dar reveni într-o clipă, mișcându-se ciudat prin aer, în timp ce își masa gamba.

Joe-Jim a pătruns înăuntru, Hugh urmându-l îndeaproape.

- Ce loc e ăsta? a vrut el să știe, curiozitatea fiind mai puternică decât manierele de servitor.

- Camera Principală de Control, zise Joe.

* * *

Camera Principală de Control! Locul tabu și cel mai sacru de pe Navă, chiar locația era un mister uitat. După părerea tinerilor, nici măcar nu exista. Atitudinea savanților mai în vârstă varia între acceptarea fundamentalistă și credința mistică. Pe cât se considera Hugh de învățat, pe atât se înspăimânta de aceste cuvinte. Camera de Control! Se spunea că însuși spiritul lui Jordan se afla acolo.

Așa că s-a oprit.

S-a oprit și Joe-Jim, iar Joe privi în jurul lui.

- Hai, zise el. Ce s-a întâmplat?

- Ah, ăă ...

- Vorbește!

- Dar, dar locul acesta e bântuit, este al lui Jordan...

- Ah, pentru numele lui Jordan! protestă Joe, exasperat. Am crezut că mi-ai spus că voi, tinerii, nu puneți mare preț pe Jordan.

- Da, dar ... dar asta este ...

- Tacă-ți gura! Haide sau îl pun pe Bobo să te tragă cu forța.

Iar Hugh l-a urmat, fără tragere de inimă, ca unul care se urca pe eșafod.

S-au strecurat printr-un pasaj suficient de larg ca să încapă doi oameni și să se poată folosi de balustrade. Pasajul se curba într-un arc amplu de 90 de grade, apoi dădea chiar în Camera de Control propriu-zisă. Hugh, temător, dar curios, trase cu ochiul peste umerii largi ai lui Joe-Jim.

Se uita într-o cameră bine luminată, enormă, de aproape două sute de picioare. Era sferică, interiorul unui glob mare. Suprafața globului era simplă, argintie. În centrul geometric al sferei, Hugh a văzut un grup de aparate la vreo 15 picioare depărtare. Era complet lipsit de sens pentru ochiul lui neexperimentat; nu l-ar fi putut descrie, dar a observat că plutea nemișcat, fără nicio susținere aparentă.

De la capătul pasajului până la chestia din centrul globului era un tub din zăbrele metalice, la fel de lat ca și pasajul. Era singura ieșire din pasaj. Joe-Jim s-a întors către Bobo și i-a ordonat să rămână în pasaj, după care el a intrat în tub.

S-a strecurat de-a lungul lui, mână după mână, ajutându-se de zăbrele ca de o scară. După el venea Hugh; au ieșit în mijlocul aparatului din centrul sferei. Văzut de aproape, mecanismul stației de control își dezvăluia detaliile individuale, dar el tot nu pricepea nimic. Își îndreptă privirea către suprafața interioară a globului care îi înconjură.

Era o greșeală. Suprafața globului, fiind alb-argintie și fără niciun model, nu avea nimic care să-i dea perspectivă. Putea să fie la o sută de picioare depărtare sau o mie sau la multe mile. Nu mai văzuse niciodată ceva mai înalt decât distanța dintre două punți și nici un spațiu deschis mai mare decât islazul satului. Era lovit de panică, foarte speriat, cu atât mai mult cu cât nu știa de ce anume îi era frică. Dar era posedat de fantoma strămoșilor demult uitați și stomacul său era întors pe dos de frica primitivă de a nu cădea.

Se prinse de aparatura de control, se prinse de Joe-Jim.

Joe-Jim îi arse una peste gură cu latul palmei.

- Ce-i cu tine? mârâi Jim.

- Nu știu, răspunse Hugh. Nu știu, dar nu-mi place acest loc. Hai să ieșim de-aici!

Jim a ridicat din sprâncene la Joe, privi dezgustat și zise:

- Am putea să ieșim. Plodul ăsta nu va înțelege nimic din ce-i spui.

- O, va fi în regulă, răspunse Joe, încheind această problemă. Hugh, urcă-te în unul din scaune - uite, în ăla.

Între timp, ochii lui Hugh au căzut pe tubul prin care au ajuns la centrul de control și l-a urmărit din ochi până la ușa de la pasaj. Deodată sfera s-a micșorat până a rămas doar centrul ei, iar cea mai groaznică panică a trecut. S-a supus ordinului, tremurând încă, fiind totuși capabil să se conformeze.

Centrul de control consta dintr-un cadru rigid, făcut din scaune sau rame pentru trupurile operatorilor, panourile de instrumente și de comandă, urcate astfel încât să fie în brațele operatorilor, unde erau vizibile, dar fără să obstrucționeze vederea. Scaunele aveau mânere laterale înalte sau brațe, iar urcate pe aceste brațe erau panourile de control pentru fiecare ofițer de gardă, totuși Hugh nu observase nimic din toate acestea.

El doar s-a strecurat pe sub panoul cu instrumente pe scaun și s-a lăsat pe spate, bucuros de stabilitatea găsită. A potrivit scaunul într-o poziție semi-culcat, de la suportul pentru picioare până la cel pentru cap.

Dar ceva se întâmpla cu panoul din fața lui Joe-Jim; l-a remarcat cu coada ochiului și s-a întors să privească mai bine. În partea de sus a panoului străluceau litere de un roșu aprins: AL DOILEA ASTROGATOR AFIȘAT. Ce era al doilea astrogator? Nu știa, dar imediat a observat că extremitatea superioară a propriului panou era etichetat cu AL DOILEA ASTROGATOR și a ajuns la concluzia că se referea la el însuși sau, mai degrabă, omul ce trebuia să stea pe locul acela. Se simțea incomodat de faptul că adevăratul al doilea astrogator ar putea veni și l-ar găsi ocupându-i postul, dar își scoase asta din cap, pentru că părea puțin probabil.

Totuși, ce era al doilea astrogator?

Literele începeau să dispară de pe panoul lui Jim-Joe, apoi a apărut un punct roșu pe marginea din partea stângă și a rămas acolo. Joe-Jim a făcut ceva cu mâna dreaptă; pe panou apărură: ACCELERAȚIE – ZERO, apoi COMANDĂ PRINCIPIALĂ. Ultimele două cuvinte au clipit de câteva ori, apoi au fost înlocuite cu NICIUN RAPORT. Aceste cuvinte au dispărut și a apărut un punct verde strălucitor în partea din dreapta.

- Pregătește-te, spuse Joe, uitându-se la Hugh; se stinge lumina.

- Ai de gând să stingi lumina? protestă Hugh.

- Nu eu, ci tu. Uită-te lângă mâna ta stângă. Vezi acele luminițe albe?

Hugh s-a uitat și le-a găsit, strălucind prin suprafața brațului scaunului, opt luminițe aranjate în două pătrate, unul deasupra celuilalt.

- Fiecare controlează lumina unui cadran, explică Joe. Acoperă-le cu mâna ca să stingi lumina. Haide, fă-o.

Fără tragere de inimă, dar fascinat totuși, Hugh a făcut ce i s-a cerut. Și-a pus palma peste luminile minuscule și a așteptat. Sfera argintie a devenit stearsă ca plumbul, lăsându-i în întuneric complet, cu excepția luminii de la panourile de instrumente. Hugh era emoționat, dar bucuros. Își îndepărtă palma; sfera a rămas în întuneric, iar cele opt lumini s-au făcut albastre.

- Acum, zise Joe, am să-ți arăt stelele!

În întuneric, mâna dreaptă a lui Joe-Jim trecu peste alt aranjament de opt lumini.

* * *

Creație.

Reproduse fidel; strălucind pe pereții stelariului la fel de nemișcate și senine ca și cele originale din adâncurile negre ale spațiului, stelele priveau în jos spre el. O lumină după alta, strălu-

citoare, împrăștiate în toată splendoarea pe simulacru de cer, iar sorii fără număr se întindeau în fața lui – în față, deasupra, dedesubt, în spatele lui, în toate direcțiile. Plutea singur în centrul universului stelar.

- Ooo!

Era un sunet involuntar, cauzat de aerul inspirat. Se prinse de brațele scaunului atât de strâns, încât putea să-și rupă unghiile, fără măcar să-și dea seama. În acest moment nici nu îi era teamă; nu era loc în ființa lui decât pentru un singur sentiment. Viața de pe Navă, când grea, când obișnuită, nu l-a împiedicat în capacitatea lui interioară să experimenteze frumusețea; pentru prima dată în viața lui știa extazul de nesuportat al frumuseții pure. L-a lovit și l-a șocat, ca prima experiență sexuală.

A trecut ceva timp înainte ca Hugh să-și revină din șoc și din preocuparea intensă ce i-a urmat și să poată observa râsul sardonice al lui Jim, chicotitul sec al lui Joe.

- Nu te-ai săturat? întrebă Joe.

Fără să aștepte replica, Joe-Jim a aprins din nou luminile, folosindu-se de panoul de control de rezervă aflat în brațul stâng al scaunului.

Hugh a oftat. Îl durea pieptul, iar inima îi bătea cu putere. Deodată, și-a dat seama că își ținuse respirația cât luminile fuseseră stinse.

- Bine, deșteptule, întrebă Jim, te-ai convins?

Hugh a oftat iarăși, fără să știe de ce. Cu luminile aprinse, se simțea iar în siguranță și confortabil, dar era pătruns de un sentiment adânc al unei pierderi personale. Știa, în subconștient, că după ce a văzut stelele nu va mai fi fericit vreodată. Durerea surdă din piept, dorul incipient de moștenirea pierdută a cerului și stelelor nu vor înceta nicicând, chiar dacă era prea ignorant ca să fie conștient de ele.

- Ce a fost asta? întrebă el cu voce șoptită.

- A fost ea, răspunse Joe. A fost lumea. A fost universul. Despre asta tot încercam să-ți povestesc.

Hugh a încercat cu furie să pătrundă în mintea sa neexperimentată și să înțeleagă.

- La asta te refereai când vorbeai de Exterior? întrebă el. La toate acele frumoase luminițe?

- Bineînțeles, spuse Joe, doar că nu sunt mici. Ele sunt foarte departe, poate la mii de mile distanță.

- Cum?

- Da, da, insistă Joe. Este mult loc liber acolo. Spațiu. E mare. Păi e posibil ca unele dintre acele stele să fie la fel de mari ca Nava, poate mai mari.

Fața lui Hugh era un studiu plin de milă a imaginației descătușate.

- Mai mari ca Nava? repetă el. Dar ... dar ...

Jim mișca din cap cu nerăbdare și îi spuse lui Joe:
- Ce ți-am zis eu? Îți pierzi timpul cu acest tâmpit. Nu are capacitatea să ...

- Ușor, Jim, răspunse Joe cu bunăvoință; nu te aștepta să alege înainte să se poată târi. Ne-a luat și nouă mult timp. Chiar îmi aduc aminte că tu erai puțin mai încet în a crede ce vezi cu proprii tăi ochi.

- Asta e o minciună, zise Jim răutăcios. Tu ai fost acela care a trebuit să fie convins.

- OK, OK, cedă Jim, așa să fie. Dar a fost cu mult timp înainte ca noi amândoi să înțelegem bine.

Hoyland nu era foarte atent la schimbul de replici dintre cei doi frați. Era ceva obișnuit; atenția sa era concentrată asupra problemelor ieșite din comun.

- Joe, întrebă el, ce s-a întâmplat cu Nava în timp ce noi ne uitam la stele? Am privit direct prin el?

- Nu chiar, i-a răspuns Joe. Tu nu te uitai deloc la stele, ci la un fel de imagine a lor. E ca și cum... Ei, bine, se face cu oglinzi, ceva de genul ăsta. Am o carte în care scrie despre asta.

- Dar tu poți să le vezi direct, continuă Jim, uitând pe moment de pica pe care o avea pentru el. Este un compartiment mai în față ...

- A, da, susținu și Joe, am uitat complet. Veranda Căpitanului. Are una numai din sticlă; poți să vezi afară.

- Veranda Căpitanului? Dar ...

- Nu *acest* Căpitan. El nu s-a apropiat niciodată de locul ăsta. E numele de pe ușa compartimentului.

- Ce e aia o *verandă*?

- Să mor dacă știi! E doar numele locului.

- Vrei să mă duci acolo?

Joe părea să fie pe punctul de a accepta, dar Jim l-a întrerupt.

- Altă dată. Vreau să mă întorc, mi-e foame.

Au trecut înapoi prin tub, l-au trezit pe Bobo și au făcut cale întoarsă.

* * *

A trecut mult timp până ce Hugh l-a convins pe Joe-Jim să-l ducă să exploreze iarăși, dar tot acest timp a fost petrecut cu folos. Joe-Jim l-a lăsat în fața celei mai mari colecții de cărți pe care o văzuse Hugh vreodată. Unele erau copii ale cărților pe care el le mai văzuse, dar chiar și la acestea a descoperit noi sensuri. A citit neîncetat, iar mintea sa absorbea noi idei, se încurca în ele, chinându-se, luptându-se să priceapă. Avea pică

pe somn, a uitat să mănânce, până când respirația lui a devenit acră, iar durerea îngrozitoare din stomac l-a forțat să fie atent cu corpul său. Cu foamea satisfăcută, revenea la lectură până ce îl durea capul și ochii refuzau să se mai concentreze.

Pretențiile lui Joe-Jim pentru acest serviciu erau puține. Deși Hugh nu era liber niciodată, pe Joe-Jim nu-l deranja cititul lui, atât timp cât se afla la o distanță suficientă să audă și să fie gata să sară când era chemat. Jucatul de dame cu unul dintre ei când celălalt nu avea chef să joace era treaba care îi mânca cea mai mare parte din timp, dar chiar și asta nu era o pierdere totală, pentru că, dacă jucătorul era Joe, el putea aproape întotdeauna să fie atras într-o discuție despre Navă, despre istoria ei, mașinării și echipamente, oamenii care au construit și populat pentru prima dată Nava, istoria lor, de pe Pământ, incredibilul Pământ, locul acela ciudat unde oamenii trăiau în *exterior*, nu în *interior*.

Hugh se întreba cum de nu cădeau.

A discutat problema cu Joe și a aflat câteva noțiuni despre gravitație. Nu a înțeles cu adevărat niciodată din punct de vedere emoțional – gravitația era prea improbabilă – dar ca și concept intelectual, putea să o accepte și să o folosească, mult mai târziu, în primele sale licăriri vagi despre știința balisticii și arta astrogației și manevrarea vasului. Cu timpul, a ajuns să-și pună întrebări legate de greutate pe Navă, problemă ce nu l-a frământat până atunci. Cu cât era nivelul mai jos, cu atât era greutatea mai mare. Acest fapt fusese în mintea lui pur și simplu ceva normal, fără să poată fi pus sub semnul întrebării. Lui îi era familiară forța centrifugă pentru că se aplica la praștii, pe care le roteai și apoi aruncai bila. Ca s-o aplice la întreaga Navă, să te gândești la Navă că se învârtă ca o praștie și astfel apare greutatea, era o prea mare dificultate – în care nu a crezut niciodată cu adevărat.

Joe-Jim l-a mai dus o dată la Camera de Control și i-a arătat ce știa despre manipularea panourilor de control și despre citirea instrumentelor de astrogație.

Demult uitații ingineri-proiectanți, angajați de Fundația Jordan, fuseseră instruiți să proiecteze o navă care să nu se uzeze, chiar în cazul în care Călătoria se prelungea mai mult de cei 60 de ani estimați. Construiseră mai bine decât și-au dat seama. Pentru că au proiectat ca motoarele de propulsie principale și mecanismele auxiliare să fie automate, ceea ce păstra Nava locuibilă. Iar în proiectarea sistemelor de control necesare pentru acționarea tuturor mecanismelor care nu erau în

întregime automate, fusese respinsă chiar ideea părților componente deplasabile. Motoarele și echipamentele auxiliare funcționau la un nivel inferior mișcării mecanice, la un nivel al forței pure, ca și transformatoarele electrice. În loc să apeși butoane, pârghii, came și arbori, sistemele de control și mecanismele erau construite pe baza echilibrului dintre câmpurile statice, tensiunea fluxului de electroni, circuitele deschise sau închise de o mână plasată deasupra unei lumini.

La nivelul acesta de acționare, frecarea și-a pierdut înțelesul, uzura și eroziunea nu și-au făcut deloc efectul. De-ar fi fost toți omorâți în răskoale, Nava tot ar fi plutit prin spațiu, luminată, cu aerul tot proaspăt și umed, cu motoarele pregătite, în așteptare. Și așa a și fost, deși ascensoarele și benzile rulante s-au defectat, au ieșit din uz, iar în final au fost date uitării, mecanismele esențiale ale Navei și-au continuat funcționarea automată sau au așteptat, în liniște și pregătite, ca cineva destul de deștept să le dea de capăt.

Pătrunsese geniul în construcția Navei. Mult prea mare pentru a fi asamblată pe Pământ, fusese pusă cap la cap, piesă cu piesă, pe propria orbită, dincolo de Lună. A stat acolo vreme de 15 ani liniștiți, în timp ce au fost formulate și rezolvate problemele prezentate de decizia de a-i face mecanismele simplu de manevrat și trainice. Pentru aceasta, a apărut un nou câmp de cercetare a acțiunii submoleculare, cu care s-au luptat savanții și care a fost cucerit.

Deci, când Hugh și-a plasat mâna neinstruită peste primul șir de lumini marcate cu ACCELERARE, POZITIV, a obținut un răspuns imediat, deși nu referitor la accelerație. O lumină roșie de pe partea superioară a panoului pilotului șef a clipit rapid și pe panou a strălucit mesajul: **MOTOARELE PRINCIPALE – FĂRĂ OAMENI LA BORD.**

- Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe Joe-Jim.

- Nu se spune, răspunse Jim.

- Noi am făcut același lucru în sala motorului principal, adăugă Joe. Acolo, când încerci, scrie *Sala de Control Fără Oameni la Bord.*

Hugh se gândi câteva clipe și zise:

- Ce s-ar întâmpla dacă ar fi cineva la toate stațiile de control în același timp și apoi să fac eu așa?

- N-aș putea să-ți spun, zise Joe. N-am putut încerca niciodată așa ceva.

Hugh nu spuse nimic. O idee care încolțise mai înainte în mintea lui devenea acum o decizie. Îl preocupa din ce în ce mai mult.

* * *

A așteptat până l-a găsit pe Joe-Jim într-o stare de bunădispoziție, pe amândoi de fapt, și și-a expus ideea. Se aflau pe Veranda Căpitanului când Hugh a decis că e momentul prielnic. Joe-Jim se odihnea pe șezlongul Căpitanului, cu burta plină, privind stelele senine. Hugh plutea alături de el. Rotația Navei făcea ca stelele să pară că se mișcă în cercuri maiestuoase. Deodată zise:

- Joe-Jim...

- Ei? Ce este, tinere? a întrebă Joe.

- E minunat, nu-i așa?

- Ce anume?

- Totul. Stelele.

Hugh arăta cu o mișcare a brațului panorama, apoi se prinse de scaun ca să-și oprească propria rotație.

- Da, desigur. Te face să te simți bine.

În mod surprinzător, răspunsul era dat de Jim.

Hugh știa că este momentul ideal. A așteptat o clipă, apoi a spus:

- De ce nu terminăm treaba?

Două capete s-au întors simultan, Joe aplecându-se puțin ca să vadă pe după Jim.

- Ce treabă?

- Călătoria. De ce nu pornim motorul principal și să o luăm din loc? Undeva acolo, zise el, grăbindu-se să termine înainte să fie întrerupt, sunt planete ca și Pământul, așa credea și Primul Echipaj. Hai să le căutăm!

Jim s-a uitat la el, apoi a izbucnit în râs. Joe clătina din cap.

- Puștiule, spuse el, nu știi despre ce vorbești. Ești la fel de nerod ca și Bobo. Nu, continuă el, am terminat cu asta. Las-o baltă.

- De ce să termini cu asta, Joe?

- Păi, pentru că... E o chestie prea mare. E nevoie de un echipaj care să înțeleagă despre ce e vorba, care să fie pregătit să comande Nava.

- E nevoie de atât de mulți? Tu mi-ai arătat doar vreo duzină de locuri, în care oamenii să fie de fapt la comandă. Nu ar putea o duzină de oameni să conducă Nava – dacă ar ști ce ști și tu? adăugă Hugh cu șiretenie.

Jim chicoti.

- Te-a prins, Joe. Are dreptate.

Joe bătea în retragere.

- Tu supraestimezi cunoștințele noastre. Poate am putea comanda Nava, dar nu am ajunge nicăieri. Nu știm unde ne aflăm. Nava plutește în derivă de nu știu câte generații. Nu știm unde ne îndreptăm sau cât de repede mergem.

- Dar, uite! pledă Hugh, sunt instrumente. Tu mi le-ai arătat. Nu putem învăța să le folosim? Nu

ai putea tu să le dai de cap, Joe, dacă ai vrea cu adevărat?

- A, presupun că da, a fost Jim de acord.
- Nu te lăuda degeaba, Jim, spuse Joe.
- Nu mă laud, izbucni Jim. Îmi dau seama dacă ceva ar putea funcționa.

- Hmm!

Problema a rămas într-un delicat echilibru. Hugh a reușit să-i facă să se contrazică între ei – ceea ce a și vrut – cu cea mai puțin înțelegătoare jumătate a mutantului de partea lui. Și acum, ca să-și consolideze câștigul, spuse repede:

- Am o idee, să-ți aduc oameni cu care să lucrezi, Jim, dacă ai putea să-i pregătești.
- Care e ideea ta? Întrebă cu suspiciune Jim.
- Păi îți aduci aminte ce ți-am povestit despre grupul acela de tineri savanți.

- Proștii ăia!

- Da, da, desigur, dar ei nu știu ce știi tu. Ei încercau să fie rezonabili, în felul lor. Acum, dacă aș putea să mă întorc jos și să le spun ce m-ai învățat tu, ți-aș aduce destui oameni cu care să lucrezi.

Joe interveni:

- Uită-te bine la noi, Hugh. Ce vezi?
- Păi ... păi ... te văd pe tine, Joe-Jim.
- Vezi un mutant, îl corectă Joe, cu sarcasm în voce. Noi suntem un mutant. Pricepi? Savanții tăi nu o să lucreze cu noi.
- Nu, nu, protestă Hugh, nu e adevărat. Eu nu mă refer la țărani. Țăranii nu ar înțelege, dar aceștia sunt *savanți* și încă cei mai deștepți. Ei vor înțelege. Tot ce ai tu de făcut este să aranjezi ca ei să treacă în siguranță prin țara mutantilor. Poți să faci asta, nu-i așa? adăugă el, schimbând instinctiv argumentele pe un teren mai solid.

- O, sigur că da, zise Jim.

- Las-o baltă, continuă Joe.

- OK, încuviință Hugh, simțind că Joe era într-adevăr deranjat de insistența lui. Dar ar fi distractiv, mai spuse el și se îndepărtă puțin.

Îl auzea pe Joe-Jim continuând discuția cu voce scăzută. Se prefăcea că o ignoră total. Joe-Jim avea acest defect ce ținea de natura lui: fiind mai degrabă o asociație decât un singur individ, nu era prea nimerit să fie om de acțiune, din moment ce toate deciziile erau în mod necesar rezultatul discuțiilor și compromisurilor.

Câteva clipe mai târziu, Hugh a auzit vocea ridicată a lui Joe:

- Bine, bine, fie cum spui tu! Hugh! Vino aici!

Hugh împinse cu picioarele un perete despărțitor alăturat și se deplasă în vecinătatea imediată a

lui Joe-Jim, oprindu-și zborul cu ambele mâini prinse de cadrul scaunului Căpitanului.

- Ne-am decis, zise Joe fără alte preliminarii, să te lăsăm să te întorci jos și să încerci să îți vinzi marfa. Dar ești un prost, adăugă el acru.

* * *

Bobo l-a escortat pe Hugh prin pericolele nivelelor frecventate de mutanți și l-a lăsat în zona nelocuită a celui mai de jos nivel.

- Mulțumesc, Bobo!

- Poftă bună! piticul rânji, strânse din umeri și plecă în viteză, cățărându-se pe scara pe care tocmai coborâse.

Hugh s-a întors și a reluat coborârea, atingându-și cuțitul în acest timp. Era bine când îl simțea iarăși lipit de el. Nu că era cuțitul lui original. Acela a fost premiul lui Bobo când l-a capturat, iar Bobo nu a fost capabil să-l returneze, deoarece îl înfipse într-unul care scăpase. Dar cuțitul dat de Joe-Jim era bine echilibrat și destul de mulțumitor.

Bobo l-a condus, la cererea lui Hugh și din ordinul lui Joe-Jim, chiar la zona de deasupra Convertizorului auxiliar folosit de către savanți. Vroia să-l găsească pe Bill Ertz, Inginerul Șef Adjunct și liderul tinerilor savanți, și nu vroia să fie nevoit să răspundă la prea multe întrebări înainte de a-l găsi.

Hugh a sărit repede nivelele rămase și s-a trezit în pasajul principal pe care îl recunoscuse foarte ușor. Bun! A făcut la stânga și a mers vreo două sute de iarzi, apoi a ajuns la ușa compartimentului care găzduia Convertizorul. Un gardian lenevea în fața ușii. Hugh a început să împingă ușa, dar a fost oprit:

- Unde crezi că mergi?

- Vreau să-l caut pe Bill Ertz.

- Vrei să spui Inginerul Șef? Ei, bine, nu e aici.

- Șef? Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

Hoyland regretă imediat remarca, dar nu mai avea ce face.

- A, bătrânul Șef? Păi, a făcut Călătoria demult. Gardianul se uita la el plin de suspiciune.

- Ce-i cu tine?

- Nimic, răspunse Hugh. Pur și simplu, am uitat.

- Ciudată uitare. În fine, îl găsești pe Șeful Ertz pe la biroul lui, cred.

- Mulțumesc. Poftă bună!

- Poftă bună!

După o scurtă așteptare, Hugh a fost primit să-l vadă pe Ertz. Acesta ridică privirea când Hugh intra.

- Ei, bine, zise el, te-ai întors și nu ești mort. E o surpriză. Te-am șters de pe listă, știi, pentru a face Călătoria.

- Da, cred că da.

- Ia loc și povestește-mi. Am un pic de timp liber în acest moment. Știi, nu te-aș fi recunoscut. Te-ai schimbat mult, tot părul ăsta grizonat. Îmi imaginez că ai avut vremuri destul de grele.

Păr grizonat? Părul lui era grizonat? Și Ertz s-a schimbat mult.

Abia acum observă Hugh. Era burtos și liniile feței căzuseră. Pe Jordan! Cât timp fusese plecat?

Ertz bătea darabana pe birou și strânse din buze:

- E o problemă – întoarcerea ta în acest fel. Mi-e teamă că nu pot să-ți dau vechea ta slujbă înapoi; Mort Tyler ți-a luat locul. Dar o să găsim ceva pentru tine, potrivit rangului tău.

Hugh își amintea de Mort Tyler, și nu prea favorabil. Un tip întotdeauna preocupat de ce se cuvenea și ce era potrivit cu regulile. Deci Tyler a ajuns savant și ocupa vechea slujbă a lui Hugh la Convertizor. În fine, nu conta.

- E în regulă, începu el. Vroiam să vorbesc cu tine despre...

- Desigur, mai este și problema senioratului, continuă Ertz. Probabil Consiliul va analiza chestiunea. Nu cunosc niciun precedent. Am pierdut câțiva savanți din cauza mutațiilor în trecut, dar tu ești primul care a scăpat cu viață.

- Asta nu are importanță, îl întrerupse Hugh. Am ceva mult mai presant de vorbit cu tine. Cât am fost plecat, am descoperit niște lucruri uimitoare, Bill, și este extrem de important ca tu să știi despre ce e vorba. De aceea am venit direct la tine. Ascultă, eu ...

Ertz a devenit deodată foarte atent.

- Bineînțeles ca da! Trebuie să o iau mai încet. Cred că ai avut o șansă extraordinară să studiezi mutații și să le cercetezi teritoriile. Haide, omule, zi tot! Dă-mi raportul.

Hugh își umezi buzele.

- Nu e ceea ce crezi tu, zise el. Este mult mai important decât un simplu raport despre mutații, deși e vorba și despre ei. De fapt, s-ar putea să fim nevoiți să ne schimbăm întreaga politică privitoare la mutan...

- Păi, zi mai departe! Te ascult.

- Bine.

Hugh i-a povestit de descoperirea lui în legătură cu natura reală a Navei, alegându-și cuvintele cu grijă și încercând din răputeri să fie convingător. A insistat asupra dificultăților din cauza încercării de a reorganiza Nava în conformitate cu noul concept și a pus accentul pe pres-

tigiul și onoarea care ar reveni omului ce a depus tot efortul.

Urmărea fața lui Ertz în timp ce vorbea. După prima expresie de surpriză totală când Hugh își lansă ideea cheie, și anume că Nava era de fapt un corp mișcător într-un spațiu exterior mai mare, fața lui a devenit calmă, iar Hugh nu reușea să citească nimic pe ea, cu excepția faptului că părea să detecteze un interes acut când Hugh vorbea despre cum Ertz era omul potrivit pentru această treabă, pentru că era liderul savanților mai tineri și progresiști.

Când și-a exprimat concluzia, Hugh a așteptat reacția lui Ertz. La început, nu a spus nimic, ci a continuat cu obiceiul său prost de a bate darabana pe birou. Într-un sfârșit, zise:

- Astea sunt chestiuni importante, Hoyland, mult prea importante ca să fie tratate cu neglijență. Am nevoie de timp ca să pot analiza totul.

- Da, desigur, încuviință Hugh. Am vrut să adaug că am aranjat ca trecerea până la nivelul superior să fie făcută în siguranță. Pot să te duc acolo sus și să vezi cu ochii tăi.

- Nu e niciun dubiu că e grozav, răspunse Ertz. Așa, ți-e foame?

- Nu.

- Atunci o să dormim. Poți folosi compartimentul din spatele biroului meu. Nu vreau să mai discuți despre asta cu nimeni până nu analizez situația; ar putea să se creeze agitație, dacă s-ar afla fără o pregătire corespunzătoare.

- Da, ai dreptate.

- Foarte bine, atunci, spuse Ertz conducându-l pe Hugh într-un compartiment din spatele biroului, pe care îl folosea în mod evident drept salon. Să te odihnești bine, vom vorbi mai târziu.

- Mulțumesc. Poftă bună.

- Poftă bună.

De îndată ce s-a văzut singur, emoțiile lui Hugh au dispărut încetul cu încetul și și-a dat seama că era istovit și foarte somnoros. S-a întins pe o canapea și a adormit imediat.

Când s-a trezit, a descoperit că singura ușă de la compartiment fusese blocată din cealaltă parte. Ba mai rău decât atât, cușitul lui dispăruse.

A așteptat o infinitate până a auzit forfotă la ușă. S-a deschis și două namile de oameni au intrat.

- Haide, zise unul dintre ei.

I-a măsurat din cap până-n picioare, observând că niciunul nu avea cușit. Nu avea deci nicio șansă să înșface vreunul. Pe de altă parte, ar putea să fugă de ei.

Dar în spatele lor, la o distanță prudentă, erau alți doi, la fel de mari, fiecare înarmat cu câte un

cuțit. Unul balansă cuțitul lui ca pentru aruncare; celălalt îl ținu pe al său de mâner, gata să-l înfigă.

Era încercuit și știa acest lucru. Ceilalți anticipaseră posibilele lui mișcări.

Învățase de mult timp să se relaxeze înaintea inevitabilului. Își destinase fața și se îndreptă în liniște spre ieșire. Imediat ce a trecut de ușă, l-a văzut pe Ertz, în calitate de șef al namilelor, așteptând. Hugh i s-a adresat cu o voce calmă:

- Bună, Bill. Ai făcut niște pregătiri destul de amănunțite. Ceva necazuri, poate?

Ertz părea pe moment nesigur de răspunsul său, apoi zise:

- Te duc înaintea Căpitanului.

- Bine! răspunse Hugh. Mulțumesc, Bill. Dar crezi că e înțelept să încerci să-i vinzi lui ideea, fără discutarea în prealabil cu ceilalți?

Pe Ertz l-a deranjat această aparentă prostie.

- Nu ai priceput, mormăi el. Te duc înaintea Căpitanului ca să fii judecat pentru erezie!

Hugh se gândea la acest aspect ca și cum ideea nu îi trecuse prin cap înainte, așa că răspunse fără asprime:

- Ai apucat un drum greșit, Bill. Poate că o acuzație și un proces reprezintă o cale bună să rezolvi problema, dar eu nu sunt țaran ca să mă forțezi să merg în fața Căpitanului. Trebuie să fiu judecat de Consiliu. Eu sunt savant.

- Acum ești? zise Ertz încet. Am fost informat în legătură cu asta. Ai fost șters de pe listă. Căpitanul va hotărî ce ești tu acum.

Hugh și-a păstrat calmul. Era împotriva lui, după cum se vedea, și nu avea rost să se contrazică cu Ertz. Acesta a făcut un semn; cei doi bărbați neînarmați l-au apucat pe Hugh de câte un braț. El i-a urmat în liniște.

* * *

Hugh îl privea pe Căpitan cu interes. Bătrânul nu se schimbase prea mult, era puțin mai gras, poate.

Căpitanul s-a așezat încet pe scaun și a luat memorandumul din fața lui.

- Despre ce e vorba? începu el iritat. Nu înțeleg nimic.

Se afla acolo și Mort Tyler ca să prezinte cazul împotriva lui Hugh, circumstanță pe care Hugh nu putea s-o anticipeze și care s-a adăugat presimțirilor sale rele. Și-a cercetat amintirile din copilărie ca să găsească ceva prin care să ajungă la simpatia lui, dar nu a găsit nimic. Tyler și-a dres gâtulejul și a început:

- Acesta este cazul lui Hugh Hoyland, Căpitane, odinioară unul dintre savanții tineri ...

- Savant? De ce nu se ocupă Consiliul de el?

- Pentru că nu mai este savant, Căpitane. S-a dus la mutanți. Acum se întoarce printre noi, proferând erezii și căutând să-ți submineze autoritatea.

Căpitanul l-a privit pe Hugh cu vrăjmășia unui om gelos pe prerogativele sale.

- Chiar așa? urlă el. Ce ai de spus în apărarea ta?

- Nu este adevărat, Căpitane, răspunse Hugh. Tot ce am spus cuiva a fost o afirmație privitoare la adevărul gol-goluf despre cunoștințele noastre antice. Nu am discutat despre adevărurile în care trăim noi acum; l-am susținut doar mai puternic decât se obișnuiește în mod normal. Eu ...

- Tot nu înțeleg, îl întrerupse Căpitanul. Ești acuzat de erezie, totuși spui că tu crezi în Învățătură. Dacă nu ești vinovat, de ce te afli aici?

- Poate reușesc eu să clarific problema, interveni Ertz. Hoyland ...

- Păi, sper să poți, continuă Căpitanul. Haide, te ascultăm.

Ertz a început să expună destul de corect, dar trunchiat, versiunea întoarcerii lui Hoyland și povestea lui ciudată. Căpitanul a ascultat, cu o expresie a feței ce varia de la confuzie la enervare. Când Ertz a ajuns la concluzie, Căpitanul s-a întors spre Hugh.

- Pfui! exclamă el.

Hugh a luat imediat cuvântul:

- Esența disputei mele, Căpitane, este că există un loc acolo sus unde greutatea e nulă, unde poți să vezi adevărul credinței noastre, că Nava se mișcă, unde poți să vezi chiar Planul lui Jordan pus în practică. Asta nu înseamnă negarea credinței, ci afirmarea ei. Nu este nevoie să mă crezi pe cuvânt. Ți-o va dovedi Jordan Însuși.

Văzându-l pe Căpitan indecis, interveni și Tyler.

- Căpitane, există o posibilă explicație a acestei incredibile situații despre care mă simt obligat ca tu să afli. Sunt două interpretări evidente ale poveștii ridicole spuse de Hoyland. El ar putea fi pur și simplu vinovat de extremă erezie sau ar putea fi un mutant implicat într-o schemă care să te dea pe mâinile lor. Dar mai este și o a treia variantă, pe care eu o consider cea adevărată. Există dovezi că Hoyland a fost propus să fie dus la Converter după inspecția de la nașterea sa, dar că devierea sa de la normal era neînsemnată, având doar capul cam mare, așa că a trecut. Mi se pare că teribilele experiențe pe care le-a îndurat cât a stat la mutanți i s-au urcat la cap. Bietul om pur și simplu nu e responsabil pentru acțiunile sale.

Hugh l-a privit pe Tyler din nou cu respect. Să-l absolve pe el de vină și, în același timp, să devină clar că Hugh va sfârși făcând Călătoria! Ce diabolic!

Căpitanul a întins o palmă spre ei.

- A durat prea mult această afacere, zise el și se întoarse către Ertz. Este vreo recomandare?

- Da, Căpitane. Convertizorul.

- Foarte bine, atunci. Chiar nu văd, Ertz, continuă el, de ce aș fi deranjat cu aceste detalii. Mi se pare că tu ar trebui să fii în stare să menții disciplina în departamentul tău și fără ajutorul meu.

- Da, Căpitane.

Căpitanul, relaxat în spatele biroului său, a început să se ridice și a spus:

- Recomandare confirmată. Liber!

Pe Hugh îl cuprinsese furia din cauza nedreptății nejustificate. Nici măcar nu s-au deranjat să se uite la singura dovadă reală pe care o avea în apărarea sa. Deodată, s-a auzit un strigăt:

- Stați!

Descoperi că era propria lui voce. Căpitanul s-a oprit, privindu-l.

- Stați o clipă! continuă Hugh, iar cuvintele îi ieșeau din gură fără să vrea. Asta nu va schimba nimic, pentru că voi toți sunteți al naibii de siguri că știți toate răspunsurile și nu vă gândiți să mergeți și să vedeți cu ochii voștri. Cu toate acestea... cu toate acestea... Nava tot se mișcă!

* * *

Hugh a avut mult timp de gândire și de analiză a greșelilor sale, pe când stătea întins în compartimentul unde era închis și aștepta să satisfacă nevoia puternică a Convertizorului. Faptul că i-a povestit imediat lui Ertz, asta a fost greșeala numărul unu. Ar fi trebuit să aștepte, să se acomodeze din nou cu el, în loc să depindă de o prietenie care nu a fost niciodată prea strânsă.

A doua greșeală, Mort Tyler. Când i-a auzit numele, ar fi trebuit să facă investigații și să afle cât de mult este influențat de Ertz.

Ei, bine, iată-l condamnat drept mutant – sau poate drept eretic. Avea același final. Se gândea dacă trebuia să fi încercat să explice de ce au apărut mutanții. A aflat el însuși despre asta din câteva registre vechi ale lui Joe-Jim. Nu, nu ținea. Cum să dai explicații despre radiațiile din Exterior, care au determinat nașterea mutanților, când ascultătorii nu credeau că exista un astfel de loc precum Exteriorul? Nu, el fusese condamnat înainte să fie dus în fața Căpitanului.

Auto-învinuirile sale au fost întrerupte de sunetul ușii care se deschidea. Era prea devreme pentru o altă masă; i-a trecut prin cap că, în sfârșit, au venit să-l ia și și-a reînnoit hotărârea de a lua pe cineva cu el.

Dar se înșelase. A auzit o voce plină de o demnitate nobilă.

- Fiule, fiule, cum de s-a întâmplat așa ceva?

Era Locotenentul Nelson, primul său profesor, și arăta mai bătrân și mai fragil ca niciodată.

Întrevederea era neplăcută pentru amândoi. Bătrânul, el însuși fără copii, avusese față de protejatul său mari speranțe, că el ar putea aspira la căpitanie, deși păstrase pentru sine această ambiție, crezând că nu e bine pentru tânăr să fie prea mult lăudat. I se frânse inima când a aflat că băiatul s-a pierdut.

Acum el s-a întors bărbat, dar în condiții rușinoase și cu o condamnare la moarte.

Întâlnirea era la fel de nefericită și pentru Hugh. Îl iubise pe bătrânul acesta, în felul lui, a vrut să îi facă pe plac și avea nevoie de aprobarea lui. Dar vedea pe măsură ce își depăna povestea că Nelson nu era capabil să trateze povestirea decât ca pe o aberație a minții sale, iar Hugh credea că Nelson ar prefera ca el să aibă o moarte rapidă în Convertizor, atomii să reacționeze cu hidrogenul ca să producă energie folositoare, decât să trăiască și să-și bată joc de învățăturile antice.

Din acest punct de vedere, i-a făcut o nedreptate bătrânului; a subestimat mila lui Nelson, dar nu și devotamentul său față de știință. Dacă nu ar mai fi existat și alte lucruri în afara bunăstării proprii, Hugh ar fi preferat moartea în locul sfâșierii inimii binefăcătorului său, pentru că era un romantic și adeseori se purta prosteste.

Deodată, bătrânul s-a ridicat să plece; vizita devenise de neîndurat pentru amândoi.

- Pot să fac ceva pentru tine, fiule? Ești hrănit bine?

- Destul de bine, mulțumesc, minți Hugh.

- Ai nevoie de ceva?

- Nu, ba da, ai putea să-mi trimiți niște tutun. N-am mai mestecat tutun de foarte mult timp.

- O să mă ocup de asta. Vrei să vezi pe cineva?

- Păi, aveam impresia că nu mi se permit vizitatori, din cei obișnuiți.

- Ai dreptate, dar cred că poate reușesc să trec peste reguli. Dar va trebui să-mi promiți că nu vei vorbi despre erezia ta, adăugă el imediat.

Hugh s-a gândit repede. Era un aspect nou, o posibilitate nouă. Unchiul său? Nu, deși s-au înțeles mereu foarte bine, mințile lor nu erau pe aceeași lungime de undă – ei s-ar saluta doar ca

niște străini. El nu și-a făcut niciodată prieteni cu ușurință; Ertz fusese prietenul său, iar acum uită-te unde s-a ajuns! Apoi își reaminti de amicul său din sat, Alan Mahoney, cu care se juca în copilărie. Adevărat, nu l-a mai văzut aproape deloc de când a intrat ucenic la Nelson. Totuși...

- Mai trăiește Alan Mahoney în satul nostru?

- Da.

- Mi-ar plăcea să îl văd, dacă vrea să vină.

Alan a sosit nervos, bolnav, dar bucuros să-l vadă pe Hugh și foarte supărat să afle că era condamnat să facă acca Călătorie. Hugh l-a bătut pe spate:

- Bun băiat, zise el. Știam că vei veni.

- Cum să nu vin, protestă Alan, de îndată ce am aflat. Dar nimeni din sat nu știa. Cred că nici măcar Martorul nu știa.

- Ei, bine, ești aici, asta contează. Povestește-mi despre tine. Te-ai căsătorit?

- Ah, nu! Hai să nu pierdem vremea vorbind despre mine. Oricum, mie nu mi se întâmplă nimic deosebit. Cum, pentru numele lui Jordan, ai intrat în încurcătura asta, Hugh?

- Nu pot să vorbesc despre asta, Alan. I-am promis Locotenentului Nelson că nu o voi face.

- Păi, ce-i o promisiune – una de felul acesta? Te afli într-o încurcătură, amice.

- De parcă eu n-aș ști!

- Te-a implicat cineva?

- Păi, vechiul nostru prieten, Mort Tyler, nu m-a ajutat cu nimic; Cred că pot să spun asta.

Alan a fluierat și a dat ușor din cap:

- Acest lucru explică multe.

- Cum așa? Știi tu ceva?

- Poate da, poate nu. După ce ai plecat tu, s-a căsătorit cu Edris Baxter.

- Și? Hm, da, e clar, răspunse Hugh rămânând tăcut o vreme.

Deodată, Alan spuse:

- Uite, Hugh. Tu nu o să stai fără să faci nimic, nu-i așa? Mai ales dacă e amestecat și Tyler. Trebuie să te scoatem de aici.

- Cum?

- Nu știu. Cred că pot să fac rost de câteva cuțite și să adun câțiva tipi să ne ajute, toți băieți buni, doritori de o luptă.

- Apoi, când se termină totul, vom ajunge cu toții la Convertizor. Tu, eu și amicii tăi. Nu, nu o să țină.

- Dar trebuie să facem ceva. Nu putem să stăm cu mâinile-n sân și să-i așteptăm pe ei să vină și să te ardă de viu.

- Știu asta.

Hugh studia fața lui Alan. Era corect să-i ceară așa ceva? Încurajat de ceea ce văzuse, continuă:

- Ascultă! Tu ai face orice ca să mă ajuți, nu-i așa?

- Știi bine că da, răspunse Alan ofensat.

- Foarte bine. Este un pitic pe nume Bobo. Îți spun eu cum să dai de el ...

* * *

Alan urca din ce în ce mai sus, mai departe decât a fost vreodată de când îl conduse Hugh, în copilărie. Acum era mai în vârstă, mai conservator; nu-l țineau puterile. La pericolul real de a părăsi nivelele joase binecunoscute se adăuga și ignoranța lui superstițioasă. Totuși continua să urce.

Cam așa ar trebui să fie locul cu pricina – doar să nu fi greșit el socoteala. Dar nu a văzut nici picior de pitic.

Bobo l-a văzut primul. O încărcătură de praștie l-a lovit pe Alan în stomac, chiar când striga numele mutantului:

- Bobo!

Bobo s-a retras în compartimentul lui Joe-Jim și a lăsat încărcătura la picioarele gemenilor.

- Carne proaspătă, zise el mândru.

- Așa e, îl aprobă Jim indiferent. Ei bine, e al tău; ia-l de aici.

Piticul și-a băgat degetul mare în urechea răscutită.

- Amuzant, spuse el, știe numele lui Bobo.

Joe ridică privirile din cartea pe care o citea, *Poezii alese* ale lui Browning, Editura L-Press, New York, Londra, orașul Luna, 35.

- Interesant. Ia stai puțin.

Hugh îl pregătise pe Alan pentru șocul datorat apariției lui Joe-Jim. Așa că Alan și-a adunat puterile suficient de mult încât să fie în stare să-și spună povestea. Joe-Jim a ascultat-o fără să comenteze, iar Bobo a fost foarte interesat, dar fără să înțeleagă prea mult.

După ce Alan a terminat, Jim spuse:

- Ai câștigat, Joe. Nu a reușit. Poți să iei locul lui Hoyland, continuă el adresându-se lui Alan. Știi să joci dame?

Alan privea când un cap, când celălalt.

- Dar nu înțelegeți, zise el. Nu aveți de gând să faceți nimic?

Joe se uita nedumerit.

- Noi? De ce noi?

- Dar *trebuie*. Nu vedeți? El depinde de noi. Nu are pe altcineva care să aibă grijă de el. De aceea am venit eu. Nu înțelegeți?

- Stai puțin, zise Jim, stai! Presupunând că vrem să-l ajutăm, dar noi nu vrem, cum am putea să-l ajutăm? Răspunde-mi!

- Păi... păi... se bâlbâi Alan. Adunați o echipă de salvare, desigur, și mergeți jos și îl salvați.

- De ce să ne riscăm viața într-o luptă pentru a-l salva pe prietenul tău?

Bobo se pișcă de urechi.

- Luptă? întrebă nerăbdător.

- Nu, Bobo, răspunse Joe. Fără luptă. Doar discuție.

- Oh, exclamă el și se întoarse la starea lui de pasivitate.

Alan se uita la pitic și zise:

- Dacă l-ai lăsa măcar pe Bobo și ...

- Nu, îl întrerupse Joe. Nici nu se pune problema. Termină!

Alan s-a așezat într-un colț, strângându-și disperat genunchii la piept. De-ar putea să scape de acolo! Tot ar încerca să găsească ajutor acolo jos. Piticul părea să fi adormit, deși era greu să-și dea seama. De-ar dormi și Joe-Jim ...

Joe-Jim nu dădea niciun semn de somnolență. Joe încerca să continue lectura, dar Jim îl întrerupea din când în când. Alan nu auzea despre ce vorbeau.

Deodată, Joe a ridicat vocea:

- Asta înțelegi tu prin distracție?

- Păi, zise Jim, e mai bun decât jocul de dame.

- Ești sigur? Să spunem că ici un cuțit între ochi, eu unde aș fi atunci?

- Îmbătrânești, Joe. Nu mai ai vână în tine.

- Tu ești la fel de bătrân ca și mine.

- Mda, dar am idei tinere.

- Ah, mi se face rău! Fie cum vrei tu – dar să nu dai vina pe mine. Bobo!

Piticul sări imediat ca un arc.

- Da, șefu'.

- Ieși afară și adună-i pe Squatty și Long Arm și Pig.

Joe-Jim s-a ridicat, a mers la un dulap și a început să scoată cuțite din rastel.

* * *

Hugh a auzit zarvă și agitație în pasajul de lângă închisoarea sa. Puteau fi gardienii care veneau să-l ducă pe el la Convertizor, deși ei probabil nu ar face atâta gălăgie. Sau ar putea fi ceva ce nu are nicio legătură cu el. Pe de altă parte, poate că...

Așa era. Ușa s-a izbit de perete, iar Alan a intrat, țipând la el și punându-i în mâini o pereche

de cuțite. A fost scos repede pe ușă, în timp ce își băga cuțitele la centură și lua altele două.

Afară îl văzu pe Joe-Jim, care nu îl zări imediat, deoarece arunca cuțitele metodic, la fel de calm ca și cum fusese antrenat într-o aruncare la țintă. Iar Bobo, care își ascunse capul și rânjea cu gura mare din cauza unei tăieturi ce sângera, și-a continuat mișcările lejere de încărcare și aruncare. Mai erau alți trei, pe doi dintre ei Hugh i-a recunoscut ca făcând parte din gașca personală de huligani a lui Joe-Jim – mutanți prin definiție și loc de naștere; ei nu aveau diformități.

- Haide! țipă Alan. Imediat vor apărea și alții.

Se grăbea spre pasajul din dreapta, iar Joe-Jim l-a urmat. Hugh a lansat un cuțit către o siluetă ce fugea spre stânga. Nu a avut timp să țintească și nu a văzut dacă a produs vreo rană. Se cățarau de-a lungul pasajului, Bobo încheia coloana de parcă îi părea rău să renunțe la distracție și a ajuns într-un punct în care pasajul principal se intersecta cu unul lateral.

Alan i-a condus iarăși spre dreapta.

- Sunt scări în față, strigă el.

Nu au ajuns la ele. O ușă etanșă, foarte rar folosită, se deschise în fața lor, la zece iarzi distanță de scări. Bătăușii lui Joe-Jim și-au verificat zborul și s-au uitat cu îndoială la stăpânul lor. Bobo și-a rupt unghiile îngroșate încercând să miște ușa. Zgomotele făcute de ocupația lui se auzeau cu claritate în urma lor.

- Suntem prinși, spuse Joe încet. Sper că-ți place, Jim.

Hugh a văzut un cap apărând de după colțul pasajului pe care îl traversaseră. A aruncat, cu toate că distanța era prea mare; cuțitul se lovi inofensiv de oțel. Capul dispăruse. Long Arm își aținti privirea spre acel punct, cu praștia încărcată și pregătită.

Hugh îl apucă pe Bobo de umăr și îl întrebă:

- Ascultă! Vezi lumina aceea?

Piticul clipi din ochi proteste. Hugh i-a arătat intersecția dintre tuburile luminate prin care traversau inamicii, chiar deasupra răscrucii pasajelor.

- Lumina aia. Poți să-i lovești pe unde trec ei?

Bobo a măsurat distanța din ochi. Ar fi destul de dificil de țintit, indiferent de condiții. Acolo, așa cum era constrâns de tipul pasajului, era necesară o traiectorie plată, rapidă, precum și o toleranță pentru o greutate mai mare decât cea cu care era el obișnuit.

Nu a răspuns nimic. Hugh a simțit adierea de vânt făcută de mișcarea piticului, dar nu a apucat

să vadă aruncarea. S-a auzit un clinchet de cioburi, iar în pasaj se făcu întuneric.

- Acum! țipă Hugh și îi îndemnă să fugă.

Pe când se apropiau de intersecția cu pricina, le spuse:

- Țineți-vă respirația! Aveți grijă la gaze!

Vaporii de gaz radioactiv ieșeau încet prin tubul găurit de deasupra și umplea răscrucea pasajelor cu o ceață verzuie.

Hugh a fugit spre dreapta, mulțumit de cunoștințele sale de inginer de circuite luminoase. Auzea zgomot de pași în jurul lui, dar nu știa dacă erau prieteni sau inamici.

Toți s-au repezit spre lumină. Nu se vedea decât un țăran inofensiv și speriat care a dispărut împleticindu-se. Au verificat întreaga echipă. Erau toți prezenți, dar Bobo se deplasa cu greutate. Joe s-a uitat la el, apoi a spus:

- A inspirat gazul, cred. Bate-l pe spate.

Pig s-a conformat ordinului. Bobo râgâi din toți rărunchii, vomită, apoi rânji.

- O să se facă bine, decise Joe.

Mica întârziere i-a permis cel puțin unuia să îi ajungă. Acesta s-a repezit din întuneric, fără să țină cont sau fără să-i pese de puterea ce i se împotriva. Când Pig a ridicat brațul ca să arunce, Alan îl opri.

- Lasă-mă pe mine, a cerut el. E al meu!

Era Tyler.

- O luptă ca între bărbați? îl provocă Alan, având degetul mare pe lama cuțitului.

Ochii lui Tyler se îndreptau de la un adversar la altul și a acceptat invitația la duel lovindu-l pe Alan. Spațiul era prea înghesuit ca să poată arunca; s-au apropiat, fiecare luând poziția de apărare, cu pumnul de la o mână strâns în dreptul încheieturii celeilalte mâini.

Alan era mai îndesat, probabil mai puternic; Tyler era șiret. A încercat să-i dea un genunchi între picioare. Alan a eschivat lovitura și l-a călcat pe Tyler pe picior. Amândoi au căzut și s-a auzit o pocnitură. Un moment mai târziu, Alan își ștergea cuțitul de coapsă.

- Să mergem, se plânse el. Mi-e frică.

Au ajuns la niște scări pe care le-au urcat, mai întâi Long Arm și Pig ca să cerceteze fiecare nivel și să acopere flancurile, apoi cel de-al treilea – Hugh auzise că-l cheamă Squatty – care le acoperea spatele. Ceilalți se înghesuiau la mijloc.

Hugh credea că își câștigaseră deja libertatea, când auzi strigăte și zăngănitul unui cuțit aruncat chiar deasupra lui. A reușit să ajungă la nivelul superior tăiat, superficial însă, crestat de o lamă ce a ricoșat.

Jos erau trei bărbați. Long Arm avea o lamă înfiptă în partea cărnosă a brațului, dar nu părea să-l deranjeze. Praștia lui se învârtea încă. Pig se întinse după un cuțit aruncat pentru că propriul său armament se epuizase. Dar existau mărturii ale muncii sale: un bărbat era jos în genunchi, la o distanță de vreo 20 de picioare și sângera dintr-o rană în coapsă.

În timp ce silueta încerca să-și recapete echilibrul ținându-se de perete, Hugh a reușit să-l recunoască.

Bill Ertz.

El a condus un grup pe un alt drum și i-a înconjurat, spre nefericirea lui. Bobo se îngâmădi în spatele lui Hugh și își pregăti puternicul braț pentru aruncare, Hugh l-a domolit puțin.

- Ușor, Bobo. În stomac și ușor.

Piticul se uita nedumerit, dar a făcut așa cum i s-a spus. Ertz se îndoi de la mijloc și alunecă jos.

- Foarte bine, zise Jim.

- Adu-l încoace, Bobo, îi porunci Hugh, și stai în mijloc.

Și-a plimbat ochii peste toți, adunați în partea superioară a scărilor.

- În regulă, să ne continuăm urcarea! Aveți grijă!

Long Arm și cu Pig au escaladat următoarele scări, iar ceilalți și-au luat pozițiile obișnuite. Joe părea nervos. Într-un fel – nicidecum clar în acest moment – fusese îndepărtat de la șefia găstii, gașca lui, iar Hugh era cel care dădea ordine. S-a gândit că nu era acum timp să facă gălăgie în legătură cu asta. Puteau fi prinși și omorâți.

Lui Jim părea să nu-i pese prea mult. De fapt, chiar se distra.

Au mai urcat încă zece nivele fără să aibă alte necazuri. Hugh le-a spus să nu omoare țăranii în mod inutil. Cei trei bandiți s-au supus; Bobo era prea ocupat cu Ertz ca să mai reprezinte o problemă de disciplină. Hugh a reușit să-i conducă alte 30 de nivele în sus și de abia după ce au trecut de teritoriul neutru, s-a relaxat de tot. Au făcut un popas și și-au examinat rănilor.

Singurele mai adânci erau cele din brațul lui Long Arm și de pe fața lui Bobo. Joe-Jim i-a consultat și le-a aplicat comprese pe care le luase cu el înainte de plecare. Hugh a refuzat tratamentul pentru rana sa.

- Sângerarea s-a oprit, insistă el, iar eu am multe de făcut.

- Nu ai nimic de făcut decât să ajungi acasă, zise Joe, iar asta va fi sfârșitul nebuliei tale.

- Nu chiar, a negat Hugh, poate că tu mergi acasă, dar Alan cu Bobo și cu mine mergem unde greutatea e nulă, adică la veranda Căpitanului.

- Prostii, spuse Joe. Pentru ce?

- Vino și tu, dacă vrei, și ai să vezi. Acum, să mergem!

Joe a început să vorbească, dar s-a oprit când a văzut că Jim a păstrat tăcerea. Joe-Jim i-a urmat pe ceilalți.

Au plutit ușor prin ușa verandei Hugh, Alan, Bobo cu povara lui nemișcată și Joe-Jim.

- Asta este, i-a zis Hugh lui Alan, fluturându-și mâna spre minunatele stele, despre asta îți povesteam eu.

Alan privea și se încleștă de brațul lui Hugh.

- Jordan! mormăi el. O să cădem!

Își închise strâns ochii. Hugh l-a scuturat puțin și i-a spus:

- E în regulă. E măreț. Deschide ochii.

Joe-Jim i-a atins mâna lui Hugh.

- Care-i treaba? a vrut el să știe, arătând spre Ertz. De ce l-ai adus *pe el* aici sus?

- Ah, el! Păi, când se trezește, vreau să-i arăt stelele, să-i dovedesc că Nava se mișcă.

- De ce?

- După aceea, îl trimit înapoi ca să-i convingă și pe ceilalți.

- Hm, dacă nu o să aibă mai mult noroc decât tine?

- Păi atunci, zise Hugh ridicând din umeri, atunci va trebui să o luăm de la capăt, cred, până îi convingem.

- Da, trebuie să o facem.

* * * * *

Traducere: Mirela Oniciuc

„Universe“ by Robert A. Heinlein. Copyright © 1941 by Robert A. Heinlein. Reprinted by permission of the author's estate agent Ralph Vicinanza, Ltd.